

IESVS
NAZARINVS
REX
IVDEORVM

1940 METŲ
KOVO MĖN.
Nr. 3

Zvaigždė

Atsišaukimas į Maldos apašt. narius

Maldos apašt. šūkis—„Teateinie Ta-vo Karalystė!“ Taigi, tais žodžiais išreikštas didžiausias troškimas ir rūpestis, kad Jėzaus Širdies viešpatavimas kuo greičiausiai prasiplestų po visą pasaulį. Bet pažiūrėkime, kad dar mūsų Tėvynėje Jėzaus Širdis neturi savo sosto! Kiek šeimų tarnauja dievačiui Bakui, kiek jaunikaičių, mergaičių ir net vedusių subiauroja ištvirkimas kiek bedievių net kaimuose...!

Maldos apašt. Nariai, mes negalime šaltai žiūrėti tada, kada prieš mūsų akis taip žiauriai yra griunama Kristaus Karalystė! Mes turime sustabdyti girtavimą, ištvirkimą, bedievybę ir kitus Jėzaus Širdies Karalystės priešus!

Bet ką aš padarysiu, kad aš silpna moterėlė, nemokytas kaimietis ar nepritęs jaunuolis? Juk mūsų paprastai niekas neklauso. Mes — nekunigai, pamokslų negalime sakyti. Jeigu kada nors pradėdame ginčytis, tai tik mus pajuokia ir pavaro į bažnyčią rožančiaus kalbėti.

Nesakykite taip! Štai, mano aiškiausias patarimas! Prikalbink išsirašyti Jėzaus Širdies laikraštį ir pamatysi, kas bus po metų. Tas žmogus

ar toji šeima, kurią lantys „Žvaigždė“, per metus gaus ne vieną pamokymą, bet šimtus... Gal iš karto vieną kitą numerį numes ar suplėšys, bet vėliau pavartys paveikslus, dar vėliau trumpesni dalykėlių paskaitys, o gale metų jau neraginamas visą laikraštį perskaičius.

Tamsta dažnai šelpi pavargėlių. Štai, mano patarimas! Daug geriau sušelpsi, jeigu kokiam atšalėliui, jam net nežinant, išrašysi „Žvaigždę“. Jėzaus Širdis tuos 3 litus Tamstai kitokių būdu grąžins, o po mirties labai gausiai atlygins, nes Kristus pasakė: „Nors ir stiklą šalto vandens kas bus davęs mano vardu, nepraras savo užmokesčio“. O laikraštis tai ne vandens vertės...!

Taigi, visi, o visi Maldos apašt. Nariai, apsiimkite šiais metais jeigu ne po 10 ir ne po 5 skaitytojus, tai bent po vieną surasti Jėzaus Širdies laikraščiui. Taip gražiausiai praplatinsime Kristaus Karalystę. Ir pagaliau žinokime, kad „Žvaigždė“ yra ne taip saukieno sumanymu atsiradęs tikiybinio turinio žurnalas, bet ji yra MA organas. Taigi, aiški visų MA Narių pareiga — jį išrašyti, platinti ir visomis jėgomis remti. J. Bružikas, S. J.

Naujos knygos

MARIJONŲ LEIDINIAI:

NEKALTO PRASIDĖJIMO ŠVČ. PANOS MARIJOS VALANDOS. 32 pusl. su viršeliais. Kaina 20 ct. II laida.

PABUSKITE, GIRTIEJI. Vysk. P. Bučys, MIC. 32 pusl. su spalvotais viršeliais. Kaina 15 ct. II laida.

MOTINOS, SUSIRŪPINKIME. Paruošė Kun. K. Marma. 40 pusl., spalvotais viršeliais. Kaina 15 ct.

BAŽNYČIA NENUGALIMA. Kun. V. Šauklis, MIC. 16 pusl. brošiūrėlė, II laida. Kaina 10 ct. Už 100 egz. — 3 lt.

OPERACIJA BE PEILIO. Kun. A. Ylius, MIC. 16 pusl. Kaina 10 ct. Už 100 egz. — 3 lt.

TRYŠ ŽIEDAI. Keller Paul. Romanas. Vertė J. Paškevičius. II laida. 72 psl. Kaina 60 ct.

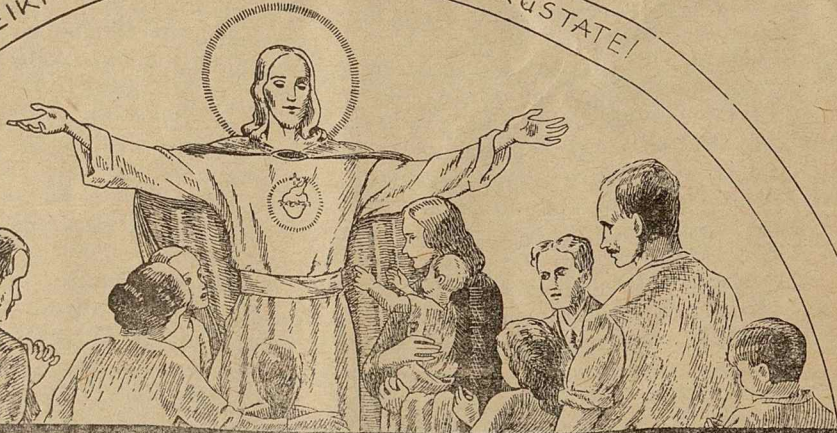
VERTINGOS KNYGOS. Tokiu vardu yra išleistas naujas 1940 metų Marijonų leidinių katalogas nr. 4. 20 psl. su viršeliais, spausdintais dviem spalvomis.

ŠVIESA IR GYVENIMAS. Kun. P. Kirvelaitis. I-oji dalis 4-tai vidurinės mokyklos klasei. II pataisyta laida. Kaina 2,50 lt.

ŠVIESA IR GYVENIMAS. Kun. P. Kirvelaitis. IV-oji dalis 7-tai vidurinės mokyklos klasei, II pataisyta laida. Kaina 3 lt.

MOKSLININKŲ TIKĖJIMAS. Kun. V. Šauklis, MIC. Kaina 10 ct. Už 100 egz. — 3 lt.

ATEIKITE PAS MANE VISI, KURIE VARGSTATE!

Jis kentėjo iš meilės

Vienas indėnas, paklaustas, kodėl jis mylės Viešpatį Jėzų, vietoj atsakymo iš žabų padarė vainiką ir jį uždegė. Paskui dirvoje susiėškojo kirmėlę, padėjo ant liepsnojančio vainiko. Kirmėlė, pajutusi didelį karštį, ėmė raitytis iš skausmo. Tuomet indėnas ją vėl paėmė ir atsargiai padėjo ant vėsios žemės. Paskui jis tarė: „Taip Išganytojas mane išvadavo iš pragaro ugnies. Aš tikrai būčiau amžinai žuvęs jame, negalėjau iš jo išsigelbėti. Dėl to aš Jį myliu.“

Kristus mus išgelbėjo iš pragaro ugnies ne tik gyvybės pavojumi, bet ir gyvybės auka. Tai yra Jo gerumo įrodymas, kurio protas negali apimti, o širdis jam džiaugsmingai pritaria. Tokio žmogaus, rodos, negalima nemylėti.

Ateina kančios valanda, Tėvo nustaityta, Jo širdies seniai laukta: „Aš turiu būti pakrikštytas (kančios) krikštu ir kaip nerimstu, iki tai bus atlikta!“ „Mylėdamas savuosius, pamilo

juos iki galo“, įsteigdamas meilės Sakramentą, Eucharistiją. Ji žmonėms kasdien turi priminti, ką Jis kartą padarė iš meilės jiems. Iš tos pirmosios meilės puotos pasišalina Judas Jėzaus išduoti. Toks biaurus nedėkingumas buvo skaudus smūgis Jėzaus širdžiai, bet jos gerumo apkartinti neįstengė.

Alyvų sodelyje Jo siela nuliūdusi iki mirties, kraujo prakaitas sunkiasi per drabužius, varva žemėn. Taip Jam sunku mirti už žmones, kurie neverti Jo gyvybės aukos. Bet gal Jį paguos tie trys išrinktieji apaštalai, kuriuos Jis pasiėmė į sodelį? Jis pas juos nueina, — jie miega. Švelniai pareiškia Jis savo nusivylimą jais: „Negalėjote budėti su manimi nė vienos valandos?“ Bet, kai antrą kartą pas juos ateina, vėl randa juos miegančius. Jo liūdesys dar padidėjo, bet meilė dėl to nesumažėjo.

Suima Jį. Jis turi tik vieną prašymą: „Leiskite šitiems, mano mokiniams, eiti šalin!“ Ir jie, palikę Jį, visi

pabėga. Bėga tie, dėl kurių Jis eina kentėti. Tad Jis vienas turi imti visą kančios našą ant savęs. Ir Jis ją ima neabejodamas.

Teisme Jis prisipažįsta esąs Dievo Sūnus. nors žino, kad dėl to „piktžodžiavimo“ turės mirti. Tą pačią valandą Petras kieme tris kartus Jo išsigina: „Aš to žmogaus nepažįstu“. Jėzaus Širdies kerštas — tikrai dieviškas: atsigręžęs, pažvelgia į Petrą tyliu žvilgsniu, kuris jam tik viena tesako: „O aš vis tiek eisiu mirti už tave!“

Kristus vainikuojaamas erškėčiais. Karalius, kuris sau pasirenka erškėčių vainiką, kad galėtų savuosius apvainikuoti auksu, turi būti geras, kilnios širdies. Kas sunku ir kieta, kas žeidžia ir skaudina, tą Kristus pasiėmė sau be jokio pasigailėjimo.

Velka sunkųjį kryžių Jeruzalės gatvėmis. Tą valandą ir akmenys, rodos, turėjo Jį užjausti, Jam ateiti į pagalbą. Eina Jis, svyruodamas po sunkiąja našta, bet Jo meilė nė kiek nesvyruoja. Neša kitų našą, mūsų našą. O neša

ją noromis, kantriai, mylėdamas. Tokį Jis pasirinko pašaukimą — palengvinti kitų sunkumus. Nieko kito sau iš gyvenimo nereikalauja.

„Dievo meilės aukštasis kalnynas“ (šv. Pranc. Salezietis) — tai Kristaus kryžius Golgotoje. Čia nuodėmė parodo visą savo „galybę“, nes nukryžiuoja Dievo Sūnų. Bet Jėzaus širdis ir čia parodo visą savo gerumo galybę, nes miršta už nevertus. nedėkingus kūrinius.

Dabar mes atpirkti, nebegresia pragaras, Kristuje turime gyvenimo apstumą. Tai vis Kristaus kryžiaus vaisiai. Žinoma, pasilieka dar visokių gyvenimo sunkumų: ligų, nelaimių, pagundų. Bet gėda mums ir lyginti savo „kryželius“ su Kristaus kryžiumi. O jei kada kuris nors kryžius atrodytų labai sunkus, viena tikra: niekadoms mes kryžiaus nerasime pliko, tuščio, — ant jo kaba mūsų gerasis Viešpats Jėzus, o po juo stovi mūsų Motina Marija.

Kas . . . s.

KRYŽIUS—ŠVIESYBĖ

B. A.

{ Slen - ka tam - sy - bės tirš - tos ir mig - lo - tos, }
 { Klo - ja ir su - pa aukš - tu - mą Gol - go - tos, } Den - gia vy - nio - ja

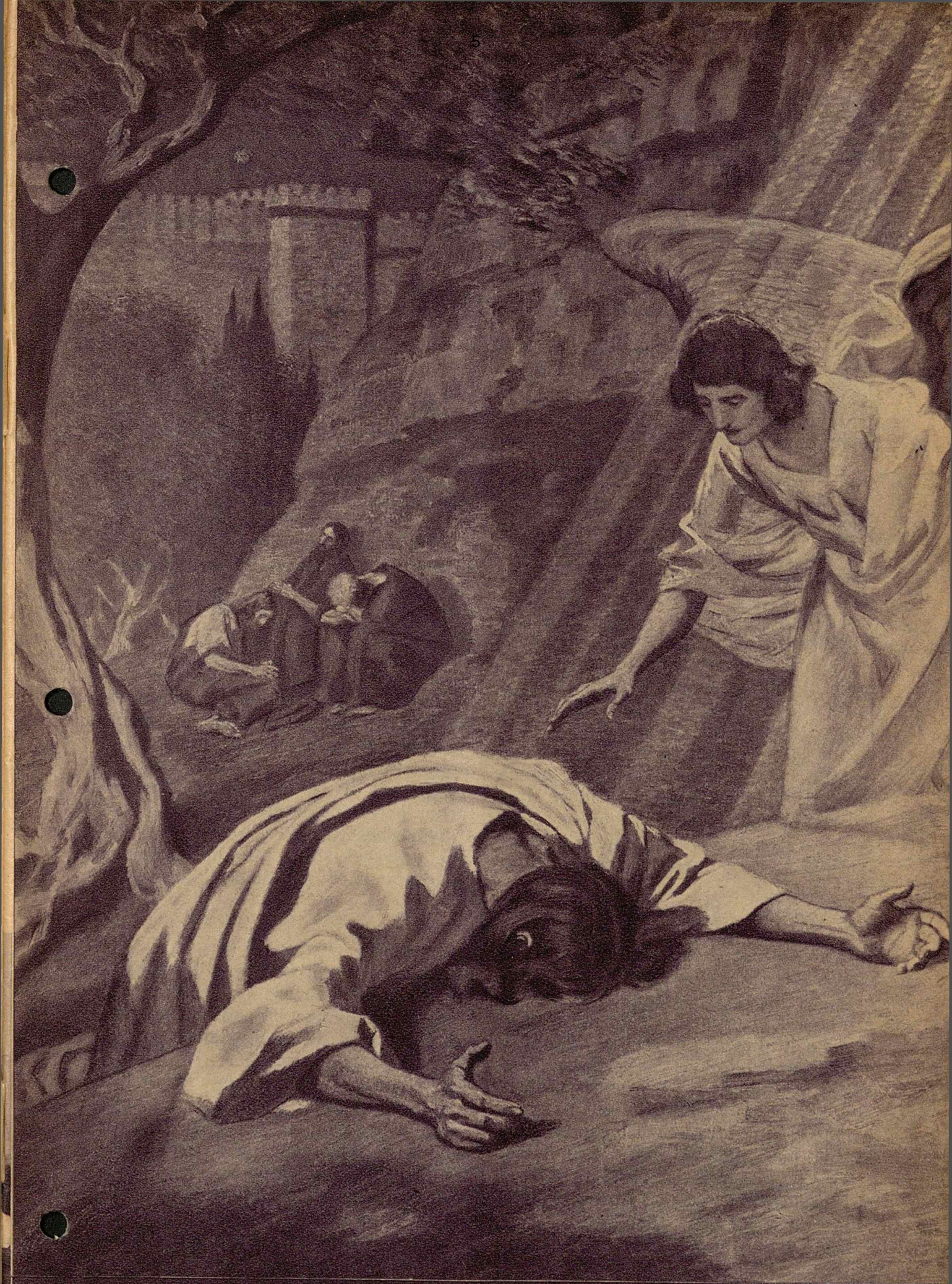
kry - žių šiur - pu - lin - gą, reikš - da - mos sa - vo skaus - mą ge - du - lin - gą.

Miršta ant kryžiaus mielas Atpirkėjas,
 Sielos gyvybė ir šviesos Davėjas:
 Kančiomis savo vykdo atpirkimą,
 Rengia žmonijai naują atgimimą.

Vėjas bučiavo šventą Jo krūtinę,
 Augmenys blyško vyto nusiminę,
 Uolos suskilo, liūdesio lytėtos,
 Temo padangės, skausmo nugalėtos.

O, mano siela, juk tai Viešpats tavo
 Per savo mirtį tau gyvybę gavo:
 Kas neatjaustų kančios Atpirkėjo,
 Kurs tiek didinga meile mus mylėjo!

O, kryžiau šventas, — mano tu šviesybė,
 Sielos paguoda ir meili ramybė,
 Nušviesk man kelią į dangaus tėvynę,
 Būk viltis mano dieną paskutinę!

Ir paėjėjęs truputį tolyn, jis parpuolė ant savo veido, melsdamasis ir sakydamas: „Mano Tėve, jei tai galima, tegul ta taurė praeina pro mane; tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu“.

Dopiežiaus Kristaus norai norai

Mūsų dienų klaidos

1. Trejopi šunkeliai

Nors visuose šimtmečiuose buvo įvairių įvairiausių klaidų, bet jos suviliodavo nedidelį žmonių skaičių ir neįstengdavo žaibo greitumu prasiplatinėti po visą pasaulį. Dažniausiai praejusių šimtmečių klaidos ar herezijos apsiribodavo viena kuria valstybe ar tauta. O mūsų laikais, pagerėjus susisiekimui, atsiradus pasakiškoms propagandos priemonėms, pav., radijui, kinui, spaudai, neapsakomu greitumu visas žemės paviršius prisipildo prieštikiybinėmis ar priešdorovinėmis bakterijomis. Kadangi apgadinotoji žmogaus prigimtis labiau palinkusi į blogą negu į gera, užtat ir kova su šių laikų blogybėmis žymiai pasunkėjo.

Šių laikų žmonijos klaidos — naujos. Panašių buvo ir praėjusiais amžiais, tik jos šiandien pasidarė drąsesnės ir aiškesnės. Jas galima būtų suskirstyti į tris rūšis, būtent, į dogmatines, moralines ir visuomenines arba socialines.

Dogmatinės klaidos pasireiškia visiškai bedievybe. Ją užsikrėtę žmonės griežtai atmeta visokią tikėjimą į pasaulio Kūrėją, jo Valdytoją ir Išganytoją. Taip pat vienu rankos mostu jie atmeta Kristaus dievybę, apreiškąjį mokslą ir dieviškąją įstaigą Bažnyčią.

Moralinės klaidos pasireiškia medžiagos garbinimu. Yra aiškus dalykas, kad be garbinimo žmogus negyvena. Pav., **kas atmeta Dievą, tai turi būtinai pasirinkti ką kita.** Aišku, žmogui žmogaus prigimtis tuoj gudriai pasisiūlo užimti pirmąją vietą. Todėl modernūs žmogus turi būtinai atsilaiduoti nuo moterystės ryšių ir nuo

įvairių dorovės dėsnių, nes tai nepatinka kūnui, jo dievačiui. Dar dangtosi įvairiais išgalvotais vardais, k. a., civiline moteryste, nes iš karto įvesti laisvąją meilę būtų dar šlykštu. Bet tie išsisukinėjimai tik dėl žmonių akių, o Dievo akyse — vis vien grynų paleistuvystė.

Pagaliau visuomenės arba socialinės klaidos pasireiškia asmens dievinimu. Pirmiesiems tėvams velnio pažadas „būsime kaip dievai“ dar ir šiandien turi atgarsio. Žmogus nori ištrūkti iš Dievo paskelbtų įstatymų, ir žodis „netarnausiu“ nuolat girdėti kultūriniame, šeimyniniame ir valstybiniame gyvenime. Nuo asmens dievinimo tokie žmonės dažnai persimeta į rasės, valstybės ar valdžios garbinimą. Tuomet atskiri asmenys nustoja savo teisių, laisvės ir žmoniškumo. Kas netarnauja rasei, turi žūti. Kitos tautos ar valstybės turi būti tik ramstis dievinamai rasei iškilti. Tai didžiausios ir pavojingiausios šių dienų klaidos.

2. Vargas paklydusiems

Pirmosios rūšies klaida šėtonišku nuožmumu platinama Rusijoje, Meksikoje ir dar kai kuriose valstybėse. Čia žmogus verčiamas išsižadėti viso, kas yra kilnu, aukšta ir dieviška. Ten ne tik krikščioniškas vardas yra labai nekenčiamas, bet uždrausta užsiminti ir apie pomirtinį gyvenimą. Žmogus noromis nenoromis turi save laikyti kaulais ir gyslomis išpintu mėsos gabalu, kurio laukia kirmėlės ir supuvimas, o ne kažkoks Dievas. Koks baidus skirtumas čia tarp Kristaus mokslo ir bedievytės! Štai, ką Kristus sako

apie žmogų: „Jie ir mirti daugiau nebegalės, nes jie lygūs angelams; jie Dievo vaikai kaip prisikėlimo dalininkai“. (Lk. 20,36). O bedieviams pats žmogus, buvęs lygus angelui ir gavęs Deivo vaiko vardą, yra lygus neprotinam kūrinui. Ar kur gali būti didesnis pasityčiojimas iš žmogaus prigimtės?! Čia labai tinka 48 psalmės žodžiai: „Žmogus, būdamas šlovėje, nesupranta; jis prilįgsta proto neturintiems galvijams ir darosi į juos panašus“. (Ps. 48, 21).

Čia tikrai šėtono darbas. Tas buvęs angelas, kuris dabar išmestas iš dangaus, baisiai dega kerštu. Pyksta, kam Dievas žmogų lyg angelą nori patalpinti į jo buvusią vietą. Už tat velnias ir vadinamas žmogaus prigimtės priešu. Jis apgavo pirmuosius tėvus, apgauna ir jų vaikus. Ir dar kaip! Apreiškimo knygos apie tai taip rašo: „Visa žemė stebėjosi paskui žvėrį, ir jie garbino slibiną, kurs davė valdžios žvėriui, ir garbino žvėrį, sakydami: „Kas yra panašus į žvėrį? ir kas galės prieš jį kovoti?“ Jam buvo duota nasrai, kurie kalbėjo puikybės žodžius ir piktžodžiavimus“. (Apr. 13, 4). Užtat toji pati apreiškimo knyga dejuoja sakydama: „Vargas žemei ir jūrai, nes nužengė pas jus velnias su didele rūstybe, žinodamas, kad jis maža laiko teturi. Ir jį garbino visi žemės gyventojai, kurių vardų nėra įrašytų nuo pat pasaulio pradžios į gyvenimo knygą Avinėlio, kurs yra užmuštas“. (Apr. 12, 12; 13, 8). Kaip nuostabiai tie žodžiai išsipildo! Šv. Tėvo raginami melskime atsivertimo laisvamaniams, kurių, deja, ir mūsų Tėvynėje netrūksta!

Antrosios rūšies klaidos irgi baisiu greitumu šiais laikais platinasi. Kai išiziūri, net šiurpas nukrečia. Ar tik negrįžta pagonijos laikai? Prieš Kristaus atėjimą romėnai net paleistuvystės deivę buvo išgalvoję, o girtuoklystės dievaitis Bakas buvo bebaigiąs naikinti ir paskutinę proto kibirkstėlę. Žmonės nieko jau nebenorėjo daryti, tik nuolat šaukdavo: „Valgių ir links-

mybių!“ Kaip praneša tų laikų rašytojai, žmonės, prisilinksminę, privalgę ir atsigėrę, baisiai pykdavo, kad negalį daugiau valgyti ir gerti. Net vartodavo šlykščias priemones, kad galėtų iš naujo valgyti ir gerti. Kaip matome, jų pilvas buvo dievas, ir jie troško tik žemiškų dalykų“. (Pilyp. 3, 19).

O mūsų krašte ar nepanašūs dalykai? Ištvirkimas jau pasiekė net kaimus. Prieš 30 metų buvo retenybė išgirsti, kad mergaitė prarado rūtų vainiką, o dabar jau yra kai kur tokių vietų, kur skaisti mergaitė yra retenybė. Kas nelanko „vakaruškų“, kas nekalba begėdiškų kalbų ir nešoka modernių šokių, — tas pajauktas, „davatka“ pavadintas. Ateina penktadienis. „O kas man ką nors padarys, jeigu aš valgysiu mėsą“, taria pasityčiodamas miestietis. Bet, deja, jau dažnai tai daro ir kaimietis. Tuo tarpu dar neseniai, būdami vaikučiai, per gavėnią negaudavome net pieno lašelio, sviesto kruoputės ar sūrio trupinėlio, tik vienos silkės, sutrintos barščuose, užtekdamo visai šeimynai. Ir sveiki būdavome, ir užaugome, ir dabar dar Dievas laiko.

O koks padūkimas miesteliuose švenčių pavakariais! Bliovimas, kaukimas ne savo balsais! O tai vis brangus mūsų jaunimas! Prisiminkime Valančiaus laikus, — jau visa Lietuva, o ypač Žemaitija, virto blaivininkų kraštu. O dabar?! Ar tik nesusilauksime ir Lietuvai Dievo rykštės. Dar kolei mūsų neištiko Dievo bausmės, melskimės per šį kovo mėnesį ir paklausykime šv. Tėvo raginimo.

O apie trečiosios rūšies klaidas ką ir bekalbėti. Jos dangstosi įvairiais gražiais šukiais ir nejučiomis išstumia Dievą pirmiausia iš valstybės įstaigų, paskui iš mokyklų, organizacijų ir pagaliau laikraščių, kinai, teatrai ir radijo net iš atskirų piliečių sąžinės.

Valstybinėse įstaigose turėti kryžių arba krikščioniškai sveikintis — tai negarbė. Net mokyklose prieš pamokas melstis — tai, girdi, „davatų“ papročiai. Religija — tai esąs tik asmeniškąs kiekvieno dalykas: jei nori,

tegul sau meldžiasi, kai niekas nemato. Valstybė ar tauta su Dievu ir Bažnyčia, girdi, nieko neturi bendro. Vals-tybė — pati dievas. Ji — aukščiausias žmonijos tikslas. Užtat ir Bažnyčia tu-rinti valstybei nusileisti. Auklėjimas, moterystė, organizacijos — tik vals-tybės, o ne Bažnyčios dalykai. Visa, kas valstybei tarnauja ar kelia tautą, yra dora ir leistina, nors kai kas būtų Dievo ar Bažnyčios uždrausta. Aišku kaip ant delno, kad šios rūšies klaidos jau vyrauja šių laikų Vokietijoje, bet jų yra net labai katalikiškuose kraš-tuose.

Bažnyčia tinkamą tėvynės meilę vi-

sados rėmė ir remė. Joana Arkietė — net šventąja paskelbta labiausiai už riterišką tėvynės meilę. Bet Bažnyčia niekad negali leisti, kad valstybė būtų dievinama.

Tat padėkime Kristaus Karalystei plėstis ir išnaikinti tas giliai išisakni- jusias žmonijos klaidas. Pirmusia malda, paskui visokeriopu darbu: pla- tindami katalikiškus laikraščius ir knygas, organizuodamiesi į katalikiš- kas draugijas, stelgdami mokyk- las, nešdami vargstančiai visuomenei medžiagišką ir dvasišką pagalbą. Toks yra šv. Tėvo troškimas kovo mėnesį.

J. Bružikas, S. J.

Šv. Tėvo šventei

Išblyškusia marmuro balto padange
Praskriejo jau ryto rausvi spinduliai,
Sutinkam nušvitę mes dieną šią brangią,
Ir veržiasi džiaugsmas iš sielos giliai.
Pasauli! Tėvyne! Tai Vado meilingo,
Mūs šventojo Tėvo, išaušo diena!
Ir skundo naktis džiaugsmo saulėj sustingo,
Į Romą štai veržias širdis kiekviena,
Kur Kryžiaus šešėlyje sostas iškilęs,
Ant jo gi pasvirus Bažnyčios Galva.
Jis laimina žmones, karštai juos pamilęs,
Nors slėgia pečius Jam našta nelengva.
„Pax Christi!“ neliauja Jis nuolat kartojęs!
Su kūdikio meile apsupę Jo kojas,
Nors dvasioj praleiskim su Juo valandėlę;
Jam laiminant, liausis mus sielvartai gėlę.
Lyg matom, kaip skausmą Jis slepia giliai,
O veide — gerumo tiktai spinduliai...
O, glauskimės, bėkim prie Tėvo širdies —
Dangaus gi palaima žingsnius mūsų lydės!
Gyvybės ir meilės rasa nesustingo
Džiaugsmu vien alsuojančių sielų žieduos!
O, Tėve, su meile ir himnu galingu
Į dangų mes siųsim karštąsias maldas!
Aukščiausi, suteikęs mums Vadą meilingą,
Tave šiandien prašom, maldaujam galingai, —
O leisk Jam ilgai Petro laivą vairuoti, —
Sveikatos, jėgų teikis šiandien Jam duoti!
Garbingasis Vade, kurs mūsų Tėvyne
Tiek rūpesčio rodai, meilingos globos,
Mes žengsime taką, kurį Tu pramynai,
Ir būsime Tavo vaikai visados. S. M. CELESTINA

Š. m. kovo 12 d. — popiežiaus
Pijaus XII vainikavimo sukaktis

Darbininkų maža

(Misijų intencija)

Rudenį artėjant, pribręsta vasarojus. Ūkininkas pradeda rūpintis plovėjais. Jei nori, kad vasarojus būtų laiku nupiautas, turi pasamdyti reikalingą darbininkų skaičių. Jei darbininkų bus per mažą, vasarojus per daug pribręs, ir grūdai išbyrės. Ūkininkui bus daug nuostolio.

Į tą pribrendusį vasarojų yra panašūs stbmeldžių ir pagonių kraštai. Jau laikas, seniai jau laikas piūčiai, bet, gaila, vasarojus baltuoja, grūdai byra ir žūna, o darbininkų — kaip nėra, taip nėra... Stbmeldžiai ir pagonys turi mirti, nenusiplovę šv. Krikšto vandenių ir šv. Sakramentais nepapuošę sielos. Ir taip miršta ne vienas, o pusantro milijardo. Slenka metų dešimtys, šimtai ir net tūkstančiai, o jie vis dar **tebelaukia piūties, tebelaukia Kristaus mokslo skelbėjų ir Evangelijos šviesos.**

Bet kur tie darbininkai? Ar ūkininkas jų nepasamdo? Ne, visai ne! Jis mato, kad jau seniai pribrendo vasarojus. Darbininkus kviečia kviečia, raginate ragina, bet tik mažą dalelytę paklauso jo prašymo, o kiti pamoja ranka ir taria: „Žinokis, kam mums vargti? Ne mūsų vasarojus, pats turi nusipiauti...“ Tuo tarpu nesupranta, kad yra jų pareiga gelbėti piūtį.

Tikrai, **piūtis Viešpats, pats Dievas, labai rūpinasi stbmeldžiais ir pagonimis.** Ir už juos mirė Kristus, ir jiems paruoštas dangus. Štai, jau Europos pagonys, mes patys, išvydome Evangelijos šviesą, nes Jis mus pašaukė per savo apaštalus ir jų įpėdinius. Ir Azijos, Afrikos bei Australijos stbmeldžiais ir pagonimis Dievas labai rūpinasi, jiems paskirdamas darbininkų-apaštali. Bet tik dalis paklauso malonių šv. Dvasios raginimų. Tikrai, tik dalis, nes galėtų būti daug daugiau kunigų, kurie galėtų misijose dirbti. O dabar į tą gausią piūtį išėjusi tik, pa-

lyginti, saujelė plovėjų: tarp pusantro milijardo stbmeldžių tedirba 20.000 kunigų, o jiems padeda 10.000 brolių, 50.000 seserų vienuolių ir 90.000 katekistų. Jie turi aptarnauti ir 20 mil. krikščionių, ir dar platinti Evangelijos mokslą tarp pusantro milijardo nekrikščionių. **Taip kiekvienam misijonieriui tenka rūpintis 1000 krikščionių ir apie 150.000 pagonių.** Tai žmogui jau nebeįmanoma!

Ar jau reikia nusiminti, pažvelgus į tokius neapmatomus piūties laukus? Ne, visai ne! Jau pats Kristus matė minias be vadų, jų gailėjosi ir raginate ragino melstis, kad Dievas pašauktų daugiau darbininkų. „**Piūtis, tiesa, didelė, darbininkų gi mažą. Taigi, prašykite piūties Viešpatį atsiųsti darbininkų į savo piūtį.**“ (Luko 10, 2). Reikia uoliai melstis, kad Dievas duotų ypatingų malonių tiems, kurie jau yra pašaukti. Tada jie prisivers išpildyti paskirtą pareigą. Reikia melsti Dievą, kad pašauktų darbininkų į vietą tų, kurie Jo raginimų nepaklauso. Tada Evangelijos šviesa plis greičiau, ir pagonys bei stbmeldžiai daug lengviau pasieks dangų, ir patys pašauktieji apaštalai bus laimingi.

Žinoma, **būti misijonieriu yra nelengva:** reikia atsisveikinti su tėveliais, su tėvyne ir išvykti į svetimą kraštą ne malonumų ieškoti, o didesnių vargų vargti, kaip tėvynėje būtų patyręs.

Bet ne pats žmogus yra savo viešpats, o jo **Kūrėjas Dievas.** Todėl reikia Jo raginimų klausyti. Jei tik malonumų žmogus žiūrėtų, tai nieko negalėtų padirbti nė tėvynėje. Kas žengia dėl Dievo dygliuotais aukos keliais, tas Jam parodo daugiau meilės. O Dievas nesileidžia pralenksti, atlygina dar didesne meile ir gausesnėmis malonėmis. „Pažadėjome didelius dalykus, bet

mums pažadėti dar didesni“. (Šv. Pranciškus).

Ir štai ką Kristus pažada uoliems apaštalams: „Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jūs matysite atvirą dangų ir Dievo angelus, užžengiančius ir nužengiančius ant žmogaus Sūnaus“. (Jono 1, 51). O grįžusiems ir besidžiaugiantiems apaštalams Kristus taria: „Tačiau ne tuo džiaukitės, kad dvasios jums pasiduoda, bet geriau džiaukitės tuo, kad jūsų vardai įrašyti danguje“. (Luko 10, 20). „Žmogaus Sūnus atsilygins kiekvienam, žiūrėdamas jo darbų“. (Mato 16, 27). Apaštalai bus ne tik Kristaus draugai, bet kartu su Juo džiaugsis danguje: „Iš tikrųjų, sakau jums, jūs, kurie manimi sekėte, atgimime, kuomet žmogaus Sūnus sėdės savo didenybės soste, taip pat sėdėsite dvylikoje sostų ir teisite dvylika Izraelio giminių“. (Mt. 19, 28). Žodžiu, tiems žmonėms, kurie dėl Kristaus pasiaukos kitų išganymui, atlyginimas bus daug vertesnis už jų aukas. Todėl tikrai verta pasiaukoti šioje žemėje kitiems ne tik dėl Kristaus meilės, bet ir dėl būsimo atlyginimo danguje.

Kad tai suprastų Lietuvos ir viso pasaulio jaunuoliai-ės, reikia malonių kilnioms pasiaukojimo mintims įskiepyti. Tokios mintys ir tokie kilnūs pasiryžimai ateina iš Dievo. Todėl reikia daug melstis ir aukotis ta intencija.

Bet kas melsis ir aukosis? Ogi tik tas, kuris meile yra susijungęs su Kristumi. „Dorybės, be kurių negali būti sielų troškimas nei tikras, nei tobulas, yra susijungimas su Dievu ir nuolatinis savęs išsižadėjimas bei suivaldymas visuose dalykuose“. (W. Ledóchowski, jėzuitų generolas). Tai gi, tikroji Dievo meilė nesakys: „Man — vis tiek, ar pagonys priima katalikybę, ar ne“, o trokš su šv. Pranciškum Ksaveru visų atsivertimo.

Štai, vėliavos beplevėsuoja,
Pranciškus jau žengia laivan.
Į kraštą toliausį važiuoja,
Jį meilė bemasina ten.

Tik sielų, tik sielų, tik sielų duok
[man.

Kaip motinai nėra vis tiek, ar visi jos vaikai pasilieka gyvi, taip — ne vis tiek Jėzaus Širdžiai ir katalikui, ar pagonys žūna, ar ne.

Aišku, ir Lietuvoje yra tokių katalikų, kuriems labiau rūpi pinigai, gražūs papuošalai bei mados, puikiai baliai, gražūs ūkiai, o ne kitų išganymas. Tai jiems — vis tiek. Dažnai tik paprastos, nusižeminusios širdys jaučia Dievo meilę ir trokšte trokšta kitų išganymo. Tai joms — ne vis tiek, nes nėra vis tiek būti danguje ar pragare, į kurį kiti gali patekti dėl pašauktųjų arba net pačių katalikų šaltumo. Melskimės, paaukodami ta intencija šv. Mišias, ir dirbkime kaip brolis Gerardas Maiella: jis siūdavo drabužius ir prie kiekvieno adatos dūrio sakydavo: „Viešpatie, aš myliu Tave, išgelbėk vieną sielą“.

A. Seškevičius, S. J.

Moderniojoje Meksikoje

Iš Meksikos žiauriajai valdžiai ištrėmus kunigus, šiaurinės Meksikos katalikai pageidavo švč. Sakramento adoracijos Didįjį Ketvirtadienį. Išrinko malonų dešimties metų berniuką, aprenę jį baltais drabužiais ir davę keletą ginkluotų vyrų, išleido jį automobiliu į kaimynines Jungt. Am. Valstybes Švenčiausiojo parvežti. Ten vienoje parapijoje vaikas gavo švenčiausiąjį ir su savo palydovais parvežė Visagalį į gausiai prisigrūdusią savo parapijos bažnyčią. Berniukas nužingsniavo prie altoriaus, padėjo švenčiausiąjį. Du berniukai pasmilkino jį, o visa minia giedojė, adoravo ir meldė visą dieną...

Vakare tas pats berniukas švenčiausiąjį tokiu pat būdu nuvežė į laisvąją šalį... Meilė yra neapsakomai gabi.

S. M. Dolorosa

Leitenantas prisipažino

Tai buvo jauniausias leitenantas visame pulke. Vieną nelaimingą naktį jis labai daug pralošė. Davė garbės žodį skolą greitai laiku grąžinti, bet pažado paskirtu laiku niekaip negalėjo išpildyti ir nebežinojo, kaip galėtų išsivaduoti iš tos keblios padėties ir išsisaugoti baisios negarbės dėl žodžio nelaikymo.

Prisiekė savo garbe, nes jau neturėjo nieko šventesnio pasaulyje. Jau seniai nustojo tikėti į Dievą. Visiškai nebetikėjo nuo tos valandos, kada stovėjo prie savo jaunutės sužieduotinės mirties patalo ir matė, kaip negailestingai mirtis užgniaužė tą brangią gyvybę. Mirštančiai sužieduotinei savo garbe prisiekė niekada nebemėginti nusizudyti; mat, jį ką tik buvo atradę gretimame kambaryje besiruošiant nusišauti. Ji labai gerai pažino savo gerą širdį, bet lengvapėdį sužieduotinį ir juo labai rūpinosi. Kartą ji jau tiek buvo pasiekusi, kad tas jaunas skepticą pradėjo galvoti apie savo sielos reikalų tvarkymą. Bet sužinojęs, kad vienintelis jo išsigelbėjimas esąs nuolankiai atsiklaupyti prie klausyklos ir išpažinti savo praėjusio gyvenimo kaltes ir paskui pradėti naują gyvenimą, jis išdidžiai to atsisakė. Ne, juk jis jokių būdu negalėjo tiek nusileisti ir klaupytis prieš kunigą, kaip darydavo mažas būdamas. Juk jis dabar vyras ir šaunus karininkas.

Taip jis ir liko toks, koks buvęs ir savo nelaimingą sielą vis sunkino naujomis kaltėmis. Juk jis buvo jaunas, savo draugų ir sužieduotinės mylimas, pulko pažiba ir viršininkų viltis. Tai kodėl nesinaudoti linksmu gyvenimu ir kam varžyti savo norus?

Bet visa tai dabar praėjo. Jis jau žemai buvo nupuolęs, o dabar bus visiškai purvais apdrabstytas, jei neišpildys savo garbės žodžio. Ranka dažnai griebdavo revolverį, bet sužieduotinei duotas žodis vis dar sulaukydavo.

Po ilgų galvojimų jo sieloj kilo baisus ir nelaimingas planas. Persirenkęs, tamsią naktį jis paliko savo namus ir iškeliavo, nusprendęs gyventi kaip miręs tarp gyvųjų.

Su savimi jis nieko daugiau nepasiėmė, kaip du dalykėlius: savo mirusios sužieduotinės fotografiją ir gabalėlį tautiškų spalvų kaspino iš garbės ženklų, kurį jis buvo gavęs pulko šventės metu už puikų dainavimą. Bet tai buvo seniai, seniai...

Vienam Afrikos svetimšalių legijono komendantui prisistatė jaunas europietis pabėgėlis. Tai buvo tas pats jaunas leitenantas. Kareivių sąrašuose jis užsirašė svetimą pavardę: Renė Kasetas.

Tas nelaimingas žmogus, slėpdamas naują pavardę savo nelaimingą praeitį, tik vieno dalyko tetroško — bet kokios mirties, tik pats negalėjo nusižudyti, nes tai buvo pažadėjęs. O mirtis nuo jo dabar bėgo. Jis iškentė sunkiausius svetimšalių legijono tarnybos vargus, nugalėjo baisią drugio ligą, mūšiuose, visai nesisaugodamas, puldavo į pavojingiausias vietas, bet nė viena gailėstinga kulka į jį nepataikė. Už narsumą jis buvo net paaukštintas.

Legijone Renė Kasetas arčiau susidraugavo su vienu kareiviu, kuris buvo vadinamas Hardi Meprismortu. Prieš atvykstant Renei, jis buvo laikomas narsiausiu kareiviu. Dabar jam atsirado konkurentas. Bet juodu vienas kitam nepavydėjo ir vienas kitą gerbė, todėl greit susidraugavo, o ypač tada, kada Renė mūšyje su arabais taikliu šūviu išgelbėjo jo gyvybę.

Bet ta draugystė Karetui buvo žalinga. Hardi nieko nepasakojo apie savo praėjusį gyvenimą. Jis buvo daug skaitęs ir gerai išsilavinęs. Savo kalbomis jis sugadino Kaseto sieloje visa, kas dar buvo sveika, ir jį pavertė pilnu

Pilotas

Kaifas

Annas

Erodas

bedieviu. Buvusiam leitenantui kartais būdavo labai sunku išlaikyti sužieduotinei duotą žodį.

Kartą Hardį užklupo jį slaptai bežiūrint savo sužieduotinės fotografiją. Hardi, pamatęs fotografiją, išbalo. Jis greit nuėjo ir atnešė mažą jaunos mergaitės fotografiją. Ta mergaitė buvo jo ir Kasetos sužieduotinės sesuo. Renė Kasetas laikė kurį laiką paveikslėlius rankose. Pakėlęs akis, jis pamatė, kad draugo akys buvo ašarotos. Tada draugas pirmą ir vienintelį kartą jam pasakojo, kaip jo abi seserys dieną ir naktį dirbo, kad tik jis galėtų mokytis.

— Labai dažnai aš matydavau jų dviejų rankas kruvinas nuo darbo, — pasakojo Hardi. — Kruvinas dėl manęs, ir aš joms buvau toks nedėkingas. ! Kur dabar jos gali būti, kur yra mano geroji Liucija ir mano mažoji Joana?

Tai buvo vienintelis kartas, kada Renė matė savo draugą susijaudinusi ir suminkštėjusi. Vėliau jis buvo tas pats bedievis ir piktžodžiautojas ir vis giliau traukė Renę Kasetą į netikėjimo bedugnę.

Tuo tarpu sukilo viena arabų gentis. Vieną naktį legionas ištraukė į žygį. Renė Kasetas ir Hardi Meprismortasėjo šalia vienas kito. Nuolat buvo laukiama puolimo. Hardi buvo judresnis ir gyvesnis kaip paprastai.

— Jei aš žūsiu, — kalbėjo jis draugui, — tai tu man patarnauk paskutinį kartą, tik, man mirštant, nekalbėk nė vieno pamaldaus žodžio! Aš noriu pamatyti, ar Hardi Meprismortas nemo-kės ir mirties akivaizdoje niekinti viso to, ką jis niekino per visą gyvenimą.

Renė Kasetas jau dažnai buvo girdėjęs draugą taip ir dar blogiau kalbant, bet dabar jį kažkodėl nukrėtė siurpas.

Anksti rytą staiga pokštelėjo pirmasis priešų šūvis ir pataikė kaip tik į Hardį. Tai buvo mirštamasis šūvis, bet Hardi dar galėjo kaletą dienų pasikan-kinti.

Renė matė draugą puolant ant žemės, bet besikaudamas nuvyko tolyn.

Tik vakare tegrįžo prie mirštamai sužeisto draugo. Gavo leidimą per naktį prie jo pasilikti. Ta naktis buvo baisiausia visame Kaseto gyvenime. Li-gonis baisiai karščiojo ir blaškėsi. Visos jauno kūno jėgos sukilo prieš tau-rią galybę, kuri norėjo jį sunaikinti. Jis vos pažino savo draugą.

— Rene, — dusliai prašnibzdėjo jis, — Rene, ar tai tu? Vandens, Rene, vandens... duok man gerti...

Bet klaidiose tyrumose nebuvo vandens, o legionierio skardinė jau visai tuščia.

— Rene, manyje dega pragaras, duok man nors lašelį vandens!

Renė prisiminė draugo prašymą paskutinį kartą jam patarnauti — nesa-kyti jokio pamaldaus žodžio. Taip, da-bar jau ateina mirtis...

— Vandens, vandens, vandens... — vis dejuoja sužeistasis.

Kasetas staiga prisiminė žodžius, kuriuos jis girdėjo bažnyčioje, dar būdamas geras pamaldus berniukas. „Ir jis buvo palaidotas pragare. Ken-tėdamas baisias kančias, jis pakėlė akis ir pamatė iš tolo Abraomą ir jo prie-globstyje Lozorių. Tuomet jis sušuko: „Tėve Abraomai, pasigailėk manęs ir siųsk Lozorių savo piršto galo pamir-kyti vandenį, kad atgaivintų mano liežuvi, nes kenčiu kančias šitoje liepsnoje!“ Prieš Kaseto norą vis kyla mintys apie tą įvykį.

Mirštantysis, baisiai blaškydamasis, šaukia:

— Prakeiktas tu, Rene, kad neatne-ši man vandens...! Tik žiūrėk... ten prie tavo kojų tiek daug vandens...! Žiūrėk, kaip jis banguoja... Ach, Re-ne, juk tai yra kraujas, kraujas, ište-kė-jęs iš mano mažosios Joanos ir Liuci-jos rankučių. Bet ko jūs ten stovite? Ach, kodėl jūs mane skundžiate...?

— Klausyk, Rene, jos skundžia ma-ne Dievui, Kurio aš nepažinau! Ar tu girdi, jos šaukia? Rene, ar girdi?

— Atsitrauk, atsitrauk Tu... Ir Tavo rankos kruvinos, ir Tavo kakta kruvina! Argi aš Tau kaliau vinių, argi aš Tau uždėjau erškėčių vainiką?

— Taip, taip, aš tai padariau... aš, aš! Mano rankos darė bloga, mano galva piktai galvojo! Todėl Tavo rankos perdurtos, todėl Tu turi erškėčių vainiką!“

— Rene! Ateik, pastatyk mane... aš noriu Jam priešintis! Pražuvęs, Rene, pražuvęs! Kas gi yra Tas, Kuris stovi tavo vietoje...? Tamsybė šalia šviesos... Tamsybės mane šaukia, kviečia...

— Jis šaukia, Rene, Jis šaukia! Ir antrasis šaukia tave! O kodėl tu klūpai, Rene Kasetai, kodėl tu klūpai...? Ar tu meldiesi O, kalbėk garsiai, kalbėk! Bet ne, sakyk visai tyliai! Leisk man šaukti, kad visa stovykla girdėtų: aš norėčiau priešintis ir negaliu, norėčiau keikti ir turiu dabar pamaldžius žodžius kalbėti... turiu melstis...

Mirštantysis jau beįstengė dusliai šnibždėti: „Melskis, Rene, melskis! Melskis, Liucija, mano geroji sesute, mano mažoji, meilioji Joana... melskis, melskitės!“

— Bet kaip ten, Rene, yra, kaip prasideda, aš nepamenu?

— Confiteor... Deo... omnipotenti...! (Prisipažįstu visagaliui Dievui...).

Mirtšančiojo balsas darėsi vis silpnesnis. Renė beišgirdo dar porą žodžių: — „Quia peccavi nimis...“ (Kad nusidėjau daug kartų...).

Dar kiek uždusdamas, pakvėpavo, akys išsiplėtė... Lūpos dar kartą sušnibždėjo:

— „Orare pro me ad Dominum Deum nostrum...“ (melsti už mane Viešpatį, mūsų Dievą).

Hardi mirė.

— — —

Legijonas grįžo į savo būstinę. Daug karių kaip ir Hardi žuvo kovoje. Renė nė valandėlę nebegaiėjo užmiršti draugo, jo baidių kančių ir mirties. Jo ausyse nuolat skambėjo sąžinės kankinamo draugo žodžiai: „Quia peccavi... quia peccavi... quia peccavi nimis cogitatione, verbo et opere!“ (Kad daug kartų nusidėjau mintimi, žodžiu ir darbu). Renė pasidarė la-

bai tylus ir susimąstęs, bet jo širdyje jau veikė dieviškoji malonė. Ji jam priminė gražius jaunystės laikus, kada jis vakare negalėdavo užmigti, kol motina su juo nepamelsdavo. Ach, koks laimingas jis buvo tada!

Bet kur dingo visa tų laikų laimė, nekaltumas ir meilė?

Kur dabar yra tie, kurie jį mylėjo? Kur yra jo motina. Ji seniai mirė, ir Renė nebeturi nė jos palaikų. Bet kur yra tai, kas su motina nemirė, kur yra jos siela? Kur yra jo sužieduotinės siela? O kur yra siela Hardžio, kuris vis dėlto mirdamas negalėjo niekinti viso to, ką gyvendamas niekino? Ir kurgi bus jo paties siela, kai jam pataikys priešo kulka?

Renė pradėjo nebelaukti mirties, kuri jį turėjo išvaduoti iš kančių, jis net jos bijojo. Bijojo pasirodyti savo mirusiai motinai ir sužieduotinei, kuri tikrai, jam mirštant, ateis, kaip atėjo Liucija ir Joana pas Hardį. Ach, kaip skaudu bus, kai ji kvies jį atėti pas Dievą, ir jis, nuodėmių slėgiamas, negalės su ja kilti aukštyr. Jis baisėjosi nuodėmėmis. Sunkiose valandose malonės balsas vis aiškiau kalbėjo: „Rene, mesk dabar šalin tai, kas tave galėtų slėgti mirties valandą. Eik ir daryk tai, ką Hardi padarė; sakyk: „Confiteor Deo omnipotenti... quia peccavi nimis!“ O jei tai tau dar per sunku, tai melskis, melsk drąsos, jėgų!“

Ir štai, Renė pradėjo melstis. Jis ieškojo prisiminimuose likusių maldų taip, kaip ieškoma suplėšyto laiško skiautelių. O Dievas grįžtančio maldų džiaugsmingai iš klausė.

Vieną dieną Renė jau klūpojo Alžiro Baltųjų Tėvų kopytėlėje. Galų gale buvęs karininkas, nuosirdžiai gailėdamasis, išpažino visas savo kaltes. Kalbėdamas žodžius „quia peccavi nimis“, jis lyg girdėjo Hardį šnibždant: „Tu laimingas žmogus!“

Ir tikrai Renė dabar buvo laimingas. Nuplovęs savo sielą, jis mielai ryžosi nešti visus vargus tol, kol Dievas norės.

Nebegalėdamas grįžti į tėvynę, jis vėl nuvyko į savo legijoną. Pirmame mūšyje su sukilėliais jis buvo peršautas. Turėjo dar daug kentėti. Vienas kareivis budėjo prie jo. Sunki buvo jo mirties kova! Dažnai iš skausmo jis baisiai šaukdavo, paskui vėl nurimdavo kaip miegąs kūdikis.

Lyg ką atsiminęs, ligonis mėgino kažką silpna ranka išimti iš kišenės. Budįs draugas padėjo, ir Renė išsitraukė mažutį kryželį, mergaitės fotografiją ir tautiškų spalvų kaspino gabalėlį. Drebančiomis lūpomis jis bučiavo kryželį. . .

Staiga balsu pradėjo niūniuoti tą

pačią dainą, už kurią kadaise buvo apdovanotas garbės ženklų. Draugas suprato tos dainos paskutinius žodžius:

„Čia guli nežinomas kareivis“,

Ant kryželio parašyk!

Mirštantysis nutilo ir sunkiai alsavo. Akyse pasirodė ašaros, bet lūpos dar maloniai nusišypsojo, ir galva nusviro į šalį.

Buvęs šaunus leitenantas mirė.

Nuaidėjus trims šautuvų šūviams, tyrų smėlys pradėjo byrėti ant karsto.

Ant kapo išdygo mažutis kryželis su parašu: „Čia guli nežinomas kareivis!“

Išvertė *Fr. Mikalauskas, S. J.*

Dievas už paniekintą maną atsiuntė nuodingas gyvates. Prašė pasigailėti. Dievas Mozei liepė padaryti geležinę gyvatę. Kas į ją pažvelgė, tam įkandimas nebeenkė.

Schnorr v. Carolsfeld

Palaiminli, kurie liki nemalę

Šv. Mišios Kristaus kančiai pagerbti

(Būdas dalyvauti šv. Mišių aukoje. Šį straipsnį galima skaityti bažnyčioje per šv. Mišias).

Štai, prie altoriaus ateina kunigas su tarnu atnaujinti Kristaus aukos ir prisiminti Jo mirties. Jis pildo Išganytojo paliepimą: „Tai darykite mano atminimui“. (Mato 22, 19).

Kunigas prisiartina prie altoriaus, o aš mąstau apie Kristaus ir apaštalių kelionę į Alyvų sodą.

Ten Jis taria trims savo mokiniams: „Pasilikite čionai ir budėkite draug su manimi“. (Mato 26, 38).

Prisiminęs tą įvykį, turiu išgirsti Kristaus prašymą aukos metu gerai melstis, o neskrajoti mintimis po visą pasaulį. Apaštalai padarė Kristui skausmo, nes ne budėjo, o užmigo.

Kunigas, palikęs taurę ant altoriaus, nuliapa žemyn ir žegnojasi. Jau prasižėdęs šv. Mišios kryžiaus aukai prisiminti ir atnaujinti. Ir Kristus Alyvų sode pradėjo savo auką malda. „Ir paėjęs truputį tolyn, jis parpuolė ant savo veido, melddamasis ir sakdamas: „Mano Tėve, jei tai galima, tegul ta taurė praeina pro mane; tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu“. (Mato 26, 39).

Girdisi kunigo malda: „Mano siela, kodėl tu nuliūdusi ir kam gąsdini mane?“ (Ps. 42). Panašiai sakė ir Išganytojas savo draugams-apaštalams: „Mano siela nuliūdusi iki mirties“. (Morkaus 14, 34).

Kunigas žemai nusilenkia ir, mušdamasis į krūtinę, prisipažįsta esąs didelis nusidėjėlis. O vėliau tarnas visų žmonių vardu išpažįsta esąs toks pat, nes už jį ir visus žmones Kristus turėjo baisiai kentėti, dėl nuodėmių smarkiai plakė Jo širdis ir kraujas veržėsi iš kūno. „Jo prakaitas pasidarė

kaip lašai kraujo, varvančio žemėn“. (Jono 22, 44).

Tarnas pasilenkia ir prašo Dievą pasigailėjimo kunigui: „Tepasigaili tavęs visagalis Dievas ir, dovanojęs tau tavo kaltes, tenuveda tave į amžinąjį gyvenimą“. Tie žodžiai suramina kunigo širdį, kaip angelas suramino kenčiantį Kristų. „Tuomet jam pasirodė angelas iš dangaus, kurs jį stiprino“. (Luko 22, 43).

Galiu nujausti Kristaus skausmus Alyvų sode ir bent dabar turiu stengtis Jį permaldauti už save ir kitus.

Atpirkėjau, kaip Tu alpsti
Nuo smarkiausių sopulių;
Vilgai savo šventą veidą
Kruvinuoju prakaitu.
Kad galėčiau Tą padėti
Tavo gerti kartybes
Už savo neteisybes!

(Gavėnios giesmės žodžiai).

Štai, kunigas jau žengia prie altoriaus. Jis težengia keletą lengvų žingsnių, bet tuo tarpu Išganytojo kelias, kurį kunigo judesiai primena, buvo labai sunkus. Jis žinojo, kad jau atėjo priešai Jo suimti, vesti pas teisėjus, kankinti ir galų gale nužudyti. Bet Kristus eina jų pasitikti, nors virpa iš baimės. Eina todėl, kad nori išpirkti kiekvieną žmogų iš pragaro kančių.

Čia lengvai galiu suprasti Jėzaus gerumą ir Jam iš visos širdies dėkoti, pasiryždamas kiekvieną dieną dėl Jo pakęsti skausmus ir vargus.

Kunigas bučiuoja altorių, o aš atsimenu, kaip Judas pabučiavimu išdavė Kristų. Judas „prisiartino prie jo ir tarė: „Sveikas, Mokytojau“, ir pabučiavo jį“. (Morkaus 14,45).

Čia prisimenu visokius pasaulio viliojimus ir prašau Kristų neleisti nuo Jo atsiskirti ir už trumpus malonumus parduoti begalinės vertės Dievo.

Kunigas keliais žingsniais nueina į dešinę altoriaus pusę prie knygos. Prisimenu, kaip žydai vedė Kristų pas Anną. „Būrys, tūkstantininkas ir žydu tarnai sugavo Jėzų ir jį surišo. Jie nuvedė jį visų pirma pas Anną, nes jis buvo uošvis Kajifo, kurs tais metais buvo vyriausias kunigas“. (Jono 18, 12-13).

Prasideda įžanginė malda (introitus), primenantį Kristaus tardymą pas Anną. „Vyriausias kunigas klausė Jėzų apie jo mokytinius ir apie jo mokslą. Jėzus jam atsakė: „Aš viešai kalbėjau pasauliui... Kam mane klausai? Klausk tuos, kurie girdėjo, ką jiems esu kalbėjęs...“ Kai Jėzus tai kalbėjo, vienas iš čia pat stovėjusių tarnų užgavo jį per veidą, sakydamas: „Taip tu atsakai vyriausiajam kunigui? Jėzus jam tarė: „Jei aš netiesą kalbėjau, įrodyk, kad tai netiesa; jeigu gi tiesą, kam mane muši?“ (Jono 18, 19-23).

Prašau Jėzų atleisti man ir kitiems už melavimą, už neapykantą artimui ir už blogas kalbas, dėl kurių čia Išganytojas nekaltai kenčia, pasiėmęs mūsų dalį. Pasižadų būti visados teisingas, nors ir mano garbė nukentėtų.

Kunigas grįžta į altoriaus vidurį ir kalba „Kyrie eleison“. („Viešpatie, pasigailėk“). Prisimenu, kaip Kristus iš Anno namų buvo nuvestas pas Kajifą. Ir čia Jis turėjo daug kentėti. „Jie nuvedė Jėzų pas vyriausiąjį kunigą; ten susirinko visi kunigai, Rašto žinovai ir vyresnieji“. (Morkaus 14,53).

Kai kunigas meldžiasi, mąstau apie Jėzaus tardymą Kajifo namuose. „Vyriausieji kunigai ir visa taryba ieškojo liudijimo prieš Jėzų, kad galėtų atiduoti jį nužudyti, bet nerado“. (Morkaus 14, 55). Atsirado neteisingų liudytojų. Bet visi matė, kad jų liudijimai vienas kitam prieštaravo. Jėzus visą laiką tylėjo. Pats Kajifas paklausė Kristų, Jį prisiekdinęs Dievo vardu: „Ar tu Kristus, palaimintojo Dievo

Sūnus?“ Jėzus jam atsakė: „Aš esu“. (Morkaus 14,61-62). Visi dėl to Juo pasipiktino ir pasmerkė mirti.

Maldauju švč. Trejybę pasigailėti manęs ir kitų dėl pykčio, dėl žodžio nelaikymo, dėl neteisingų priesaikų, kurių pasitaiko teismuose; prašau atleisti Bažnyčios bei savo priešams ir išmokyti mane tylėti tada, kada pyktis ima, ir kada kiti mane paniekina.

Jei kunigas kalba „Gloria in excelsis Deo“ („Garbė Dievui aukštybėse“), galvoju, kaip buvo Kristus niekinamas po nuteisimo mirti. Kai kurie pradėjo į jį spiaudyti, dangstyti jam veidą, mušti jį kumščiomis ir jam sakyti: „Pranašauk. Tarnai daužė Jo veidą plaštakomis“. (Mk. 14, 65).

Trumpai prisimenu savo ir kitų blogą elgimąsi su artimu ir pasižadų stengtis artimui kaip Kristui gera daryti, atsisteidamas už save ir atlyginamas už kitų nuodėmes. Dėkoju Dievui, kad Išganytojas atlygino už mūsų visų nuodėmes.

Kunigas sugrįžta prie knygos. Kristus iš Kajifo namų buvo nuvestas pas Pilotą. Kunigas kalba maldas, o aš galvoju apie skundus prieš Kristų prie Pilotą. „Tuomet visa jų daugybė kėlėsi ir nusivedė jį pas Pilotą. Tenai jie ėmė skųsti Jį, sakydami: „Radome, kad šitas kelia sumišimą mūsų tautoje, draudžia duoti mokesčius ciesoriui ir sakosi esąs Kristus karalius. Jis savo mokslu sukelia tautą visoje Judėjoje, pradedant nuo Galilėjos ir čionai“. (Lk. 23, 1-2, 5). Pilotas Kristų apklausinėja, bet neranda jokios kaltės ir, išgirdęs apie Galilėją, siunčia Jį pas jos valdovą Erodą.

Permaldauju Dievą, kad žmonės Jo įsakymų nelaiko, o eina savais keliais: meluoja, vagia, paleistuvauja, šventadienių tinkamai nešvenčia... Tuo tarpu Kristus turėjo dėl to neteisingai kentėti. Pasižadų melstis ir apaštalauti, kad Kristaus karalystė ateitų į visų, visų širdis.

(Bus daugiau)

A. Šeškevičius, S. J.

Kas mysi liesa, žengia į šviesą

Ką? Tu dar pasninkauji?

Dažnai šiandien tenka nugirsti pa-juokiančius žodžius: „Ką? Tu dar pasninkauji? Mesk tą nuvalkiotą pa-protį. Ar tu davatka? Ar tu nežinai, kad tik tas sutepa žmogų, kas iš bur-nos išeina, o ne kas įeina.“

Atsakymas aiškus. Kolei bus Kris-taus Bažnyčia ant žemės, ir kolei bus dar nors vienas žmogus ant šios žė-mės, tolei pasiliks pasninkai, nes Katalikų Bažnyčia nurodo į Kristaus gyvenimą ir liepia Juo sekti. O Kris-tus kaip tik labai daug pasninkavo: vienu tarpu net 40 dienų ir nakčių. O dėl ko Jis taip darė? Aišku, kad mums duotų atgailos pavyzdį.

Sakoma, nesutepa žmogaus, kas įei-na pro burną. O pro kur įėjo pirmoji nuodėmė į pasaulį? Ar ne pro burną? Ir tai per uždrausto valgio ragavimą. Čia nesvarbu obuolys ar mėsos gaba-lėlis. Čia svarbu, kieno vardu duotas įsakymas. „Nuo to medžio nevalgysi vaisiaus, nes kuriai dieną valgysi, mir-timi numirsi!“ tarė Viešpats. Pir-mieji tėvai nepaklausė, ir štai kokių vaisių jie susilaukė. Kristus atėjo tai-syti, kas pirmųjų tėvų buvo pagadin-ta. Dėl to Jis vadinamas antruoju Adomu. Ir mes matome, kad Jis pra-deda nuo pasninko, lyg parodydamas, jog išganymo darbą reikia pradėti nuo to dalyko, per kurį buvo nusidėta. Čia velnias mėgino ir antrąjį Adamą gun-dyti, bet nepasisekė, nes jam buvo griežtai atsakyta: „Eik šalin, šetone, nes parašyta: Viešpatį, savo Dievą, te-garbinsi ir jam vienam tarnausi“. (Mat. 4, 10). Jeigu pirmieji tėvai būtų taip atsakę, nereikėtų nė šiandien jo-kio pasninko!

Taigi, aiškiai matome, kad Kristus įsteigė pasninką, o Bažnyčiai paliko galią nurodyti dienas ir laiką arba at-leisti nuo pasninko, jeigu yra rimtų priežasčių. Kartą apaštalai klausė Kristų: „Kodėl mes negalime jo (velnio) išvaryti?“ Jėzus jiems tarė: „Šita veislė kitaip neišvaroma, kaip tik malda ir pasninku“. (Mat. 17, 20). Šių laikų pasaulį glamžyte glamžo velnias. Jis įkalba žmonėms nepasnin-kauti, kad jis nebūtų išvartytas. Ir šv. Tėvas Pijus XI ne per seniai vienoje enciklikoje ragino žmones grįžti prie atgailos ir pasninko.

Mūsų laikais žmonės pradėjo labai savo kūną lepinti, jam visokius pato-gumus ruošti ir skystis, kad sunkiai dirba. Pirmiau būdavo dar sunkesni darbai, nebuvo nė mažiausių patogu-mų, o dabar, pamanyk, visi patogumai įvesti. Bet tada ir pasninkaudavome!

Bet kokie sveiki tada būdavome! Kai kas sako, nesveika pasninkauti. Kaip tik priešingai. Jau gydytojai vis labiau ir labiau tvirtina, kad daugelis ligų išgydoma pasninku net be vaistų. Nustato griežtą dietą, ir baigta. Aš pažinau Amerikoje vieną kunigą, ku-ris, nieko neimdamas į burną, per 30 dienų pagijo nuo džiovos, kuri buvo jau paskutiniame laipsnyje, o nuo skil-vio ligų kiek pasigydė pasninkais! Gydytojai ir sveikiems pataria 3 die-nas per savaitę susilaikyti nuo mėsinių valgių, o jau vieną dieną būtina. Mat, ką Bažnyčia jau nuo amžių įsako, tai gydytojai tik vėliausiais laikais sura-do!

J. Bružikas, S. J.

VYRAI, UŽKARIAUKIME LIETUVĄ KRISTUI! Sveikas, kryžiau!

Pergalės vėliava

Septyniasdešimtais metais po Kristaus gimimo romėnai užkariavo Jeruzalę ir sunaikino tą šventąjį miestą. Kristaus kančių vietoje, Golgotos kalne, pagonyms pastatė Veneros ir Jupiterio šventovę, o ten, kur buvo šv. Kryžius, — stabus. Bet Romos valstybė pamažu žlugo. Tris šimtus metų kankinti krikščionys laimėjo. Karalius Konstantinas ir jo motina šv. Elena liepė nugriauti aną stabmeldžių maldyklą ir jos vietoje patalpinti šv. Kristaus Kryžių, kurį surado vienoje duobėje. Ten buvo trys kryžiai, Kristaus kryžiaus parašas, šventos vinyšės... Niekas nežinojo, kuris jų buvo Kristaus kryžius. Netoliese gyveno vienas nepagydomas ligonis. Jam liepė prisiliesti prie kryžių. Prisilietęs prie Išganytojo kryžiaus, staiga pasveiko. „Suradome šv. Kristaus Kryžių!“ džiaugėsi tikintieji.

Ir šiandieną yra daug ligonių; tai liudija daugybė ligoninių. Epidemijos metu gali mirti ištisi kraštai, jei nėra gydytojo pagalbos. Taip pat dvasios epidemija — sielos atbukimas ir atsitolinimas nuo Kristaus — reikalauja daug aukų.

O kaip pasveikti? Savo namuose garbingiausioje vietoje pastatykite šventą kryžių, o išnaikinkime stabus, kurie dabar užima švento kryžiaus vietą, ir leiskime šeimoje viešpatauti Kristui Karaliui.

Pergalės sostas

Šventąjį kryžių — Karaliaus sostą — patalpinkime ir savo sieloje. Jis bus pergalės vėliava gyvenimo audros ir primins, kad Kristaus klauso ir jūros, ir audros.

Prie kryžiaus prikaltas Kristus Karalius! Piktadariai kryžiumi jį norėjo išjuokti, bet, iš tikrųjų, tik paruošė Jam pergalės sostą. Kareiviai, uždėdami aštrių erškėčių vainiką, nežinojo, ką darą, bet apvainikavo Išganytoją kaip amžiną Karalių.

Tie, kurie išjuokė Kristų ir prieš jį lankstėsi, ir pats Pilotas, parūpinamas ant kryžiaus parašą „Jėzus iš Nazareto, žydų karalius“, nežinojo, ką darą. Leisdamas parašyti ant kryžiaus „Jėzus Nazarėnas, žydų karalius“, Pilotas nenujautė, kad jau baigėsi Romos valstybės galybė, nes pradėjo viešpatauti Kristus Karalius.

Pergalės jėga

Kai kada kryžius buvo gėdos ir pajuokos ženklas. Aplaištytas švč. Išganytojo krauju, jis virto pergalės ir šventumo šaltiniu. Į tą šventąjį kryžių dabar žiūri gyvenimo rūpesčių nuvarginta žmonija ir semiasi jėgų nugalėti visiems gyvenimo sunkumams ir bandymams.

Čekų karalius šv. Vaclovas dažnai aplankydamas savo miestų bažnyčias. Jį lydėdavo tarnas. Vieną žiemos vakarą jis skundėsi, kad esą šalta.

— Eik mano pėdomis ir pamatysi, kad nebus šalta! — sakė šv. Vaclovas.

Tarnas tyliai sekė paskui jį. Eidamas karaliaus pramintomis pėdomis, pajuto, kad iš jų spinduliuoja šiluma.

— Tu liūdi ir skundies, — sako ant kryžiaus prikaltas Karalius, — kad kelias į amžiną gyvenimą yra neapsakomai sunkus. Eik mano pėdomis ir pamatysi, kad esu parengęs kelią; imk kryžių į rankas ir neparpulsi.

Nugalėtojo tvirtovė

Kryžių turi pastatyti šeima garbingiausioje vietoje. Modernioji šeima jo gėdijasi. Kodėl? Tie žmonės ieško gyvenimo tuštybių, garbina stabus, stengiasi užleisti pirmą vietą tuščiai puikybei ir blogoms mintims. **Moderniame salione, kur nėra vietos šventam kryžiui, daug jos palikta septynioms didžiosioms nuodėmėms.**

Kristaus kryžius pasilieka tuose namuose, kur viešpatauja tyra meilė, kur žmonės aukojasi. Šv. kryžius moko: „Pirmą vietą palik kitiems, pats užimk paskutinę“. Mūsų laikų savimyla sako priešingai: „Pirmoje vietoje — aš, tik-tai aš, o paskutinėse — kiti“.

Jeigu šeimoje nėra švento kryžiaus

ir Kristaus meilės, tai nėra taip pat nei meilės, nei pasiaukojimo, nei tėvų gerbimo, nei vaikų meilės, nei sugyvenimo tarp vedusiųjų. Tikrai Kristus gali išgelbėti yrančią šeimą.

Jam lenkiasi amžiai

„Stat crux, dum volvitur orbis“. („Kryžius stovi, nors pasaulis ir keičiasi“). Iš tikrųjų, žemės paviršiuje viskas keičiasi, žūna ir nyksta, bet šv. Kristaus kryžius pasilieka! Vysta gražieji vasaros žiedai, byra geltonieji rudens lapai... Užmirštame net mirusį tėvą ir motiną, kuriuos kadaise labai mylėjome... Bet šv. Kristaus kryžius amžiais pasilieka, jo nedrįstame pamiršti.

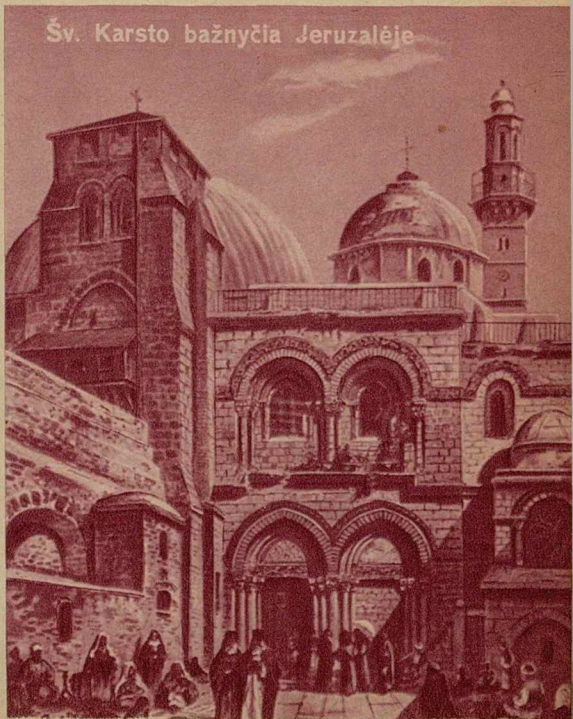
Kristaus kančios metu Bažnyčia gieda: „Ave crux, spes unica!“ („Būk pasveikintas, šventasis kryžiau, vienintelė viltis“). Kryžius, kenčiančiojo Kristaus sostas, yra mūsų vlenintėlė viltis, mūsų pasididžiavimas, jėgų šaltinis ir atgaivintojas gyvenimo kovose. Šventame kryžiuje — paslėptos tikybės tiesos, teisių mokslas, mūsų katekizmas, mūsų viltis ir laimė.

Stud. P. Valatka.

Kodėl katalikiškai?

Mes esame katalikai, todėl ir sveikinamės katalikiškai. Tik mes galime didžiuotis vienybe, nes tik mus jungia Kristaus meilė. Katalikiškas pasisveikinimas — tos vienybės šūkis. Drąsiai tariame „garbė Jėzui Kristui“, susitikę su kataliku, įėję į jo namus, nes norime viešai išpažinti savo Karalių Kristų. Jis už mus kentėjo, mirė ir atvėrė mums dangų. Mes mylime Jį, todėl dažnai ir prisimename: kas kitą myli, apie tą ir kalba. Mes džiaugiamės Jo gerumu, todėl negalime kitaip sveikintis: niekas kitas mums neprimena Jo gerosios širdies. Taip prisimename ir šventai didžiuojamės esą milžiniškos šeimos nariai, kartu keliaują varginiais keliais į amžiną laimę.

Šv. Karsto bažnyčia Jeruzalėje

Šv. Juozapas

Šv. Juozapą vadiname skaisčiu Marijos sužieduotiniu tik dėl to, kad neturime tinkamesnio žodžio pavadinti vyru, kuris ir moterystėje užlaiko mergystę. Mat, šv. Juozapas yra tikras P-lės Marijos vyras, o Ji — jo žmona. Tai aiškiai pasako evangelistas Matas 1, 16: „Jokūbui gimė Juozapas, Marijos vyras“. „Juozapai, nebijok priimti savo žmonos Marijos“. (Mt. 1, 20).

Švč. Trejybė nuo amžių buvo nusprendusi, kad Dievo Sūnus kaip žmogus gimtų iš Mergelės. Bet tai turėjo įvykti moterystės apsaugoje, todėl reikėjo mergystę užlaikančio vyro, koks ir buvo šv. Juozapas. Skaisčiausioji Mergelė šv. Dvasios veikimu tapo Jėzaus Motina. Ji kaip žmona su gimusiu Kūdikiu buvo Dievo pavesta šv. Juozapui. „Moteriškės galva yra vyras.“ (1 Kor. 11, 3).

Šv. Juozapas savo didele meile Vairui atstojo žemiškąjį tėvą. T. Meschleris taip sako apie šv. Juozapo meilę Jėzui: „Tegalime tik taip galvoti: jei jau dangiškasis Tėvas savo Sūnui norėjo duoti žemišką tėvą, tai davė pilną tikros meilės. Vadinasi, Jis, šv. Juozapą paskirdamas Jėzaus tėvu, suteikė ir savo begalinės meilės įtakos. Jam suteikė daugiau meilės ypač dėl to, kad nebuvo tikras Kristaus tėvas.“

Juozapas tikrai yra šv. Šeimynos galva. Nereikia manyti, jog jis tik saugojo P-lę Mariją ir Kūdikį, o neturėjo tikros valdžios. Ne, jis buvo namų šeimininkas. Jis paliepdamo vietoj Dievo. Tokiuo ir pats Dievas jį pripažino, duodamas įsakymus: „Paimk vaikėlį ir jo motiną, bėk į Egiptą ir būk tenai!“ (Mato 2, 19). Jėzus ir P-lė Marija laiko šv. Juozapą Dievo atstovu: jo paliepimus ir net norus priima kaip Aukščiausiojo valią. Todėl Išganytojas, dar būdamas vaikas, gal būt, ir suaugęs, su pagarba, punktualiai ir džiaugsmingai klausė šv. Juozapo. Marija sekė Jo pavyzdžiu, visada su

noru paklausydama šv. Juozapo.

Šv. Juozapas kaip tikras Marijos vyras ir kaip šv. Šeimynos galva yra labai garbingas bei šventas. Pati Bažnyčia pabrėžia jo garbę. Leonas XIII 1889 m. išleistoje enciklikoje apie šv. Juozapo garbinimą taip rašo: „Dievo Motinos garbė yra tokia aukšta, jog niekas iš kūrinių aukštesnės pasiekti tikrai nebegali. Bet kadangi Juozapas ir švč. Mergelė buvo susituokę, tai ir Juozapo garbė, be abejo, yra visų panašiausia į Dievo Gimdytojos garbę, kuria Ji visus kūrinius perviršija. Mat, moterystė yra artimiausias sąryšys, artimiausias santykis ir todėl savo prigimtimi būtinai reikalauja, kad vedusieji pasidalytų gėrybėmis. Kadangi Dievas švč. Mergelei Juozapą paskyrė vyru, tai Jis jį Marijai davė ne tik kaip gyvenimo draugą, mergystės liudytoją ir Jos garbės sargą, bet ir kaip Jos aukštos garbės dalininką, sujungtą moterystės ryšiais... Taip pat savo aukšta garbe jis toli prašoka visus, nes jis Dievo nutarimu buvo Dievo sūnaus saugotojas“.

Jei Juozapas toks garbingas bei šventas, tai ir jo galia bei gerumas danguje yra didelis. Kiek daug žmonių savo užtarimu kas dieną jis išklauso! Kiek malonių jis išprašo! Todėl neuostabu, kad paskutiniaisiais dešimtmečiais šv. Juozapas labiau garbinamas negu anksčiau. Mat, dabar žmonės vis labiau ir labiau pažįsta jo išaukštintą danguje. 1871 m. jis paskirtas visos Kat. Bažnyčios globėju. Tik jis vienas šalia P-lės Marijos mišiole turi savo prefaciją. Tarp penkių Bažnyčios patvirtintų litanijų yra ir šv. Juozapo. Prieš keletą metų Bažnyčios paliepiamu mirštančiųjų maldose pradėta minėti šv. Juozapo kaip geros mirties globėjo vardas. Kas šaukiasi jo pagalbos žemiškuose rūpesčiuose, sielos ir kūno skausmuose, kas jį prašo padėti siekti tobulybės, tas bus išklaustas, jei iš to bus didesnė Dievui garbė.

Šv. Juozapas, Kristaus Globėjas, pavyzdys tėvams

H. Lauenstein

Jautrumas ir atsakingumas auklėjime

Prigimties sutvarkyta ir krikščionybės pakilninta šeima turi dar kitą auklėjimui tokią svarbią jėgą — jautrų rūpestingumo ir atsakingumo jausmą.

Mažutė, bejėgė būtybėlė pirmą kartą guli prieš tėvus. Jie juste pajunta, kad jie jai davė buvimą, ir kad nuo jų vienu ji visiškai priklauso. Visame pasaulyje nėra nieko, kas ja taip rūpintųsi, kaip jie. Tada tėvus tikriausiai apima didelis jautrios užuojautos jausmas. Jiems pasidaro savaimė aišku, kad reikia iš visos širdies stengtis tai būtybei suteikti visa, ko tik reikia. Jie sieks ir darbuosis, kad iš to bejėgio kūdikio išaugtų gražus, pilnas žmonijos narys.

Auklėjimo uždavinys — toks švelnus ir kartu toks sunkus ir toks reikšmingas. Jis siekia net ligi amžinybės: mat, buvimas, kurį gavo kūdikis, niekuomet nebeišnyks. Todėl tėvų atsakingumo jausmas susyja su kruopščiu sąžiningumu.

Vaikas supuotą apsupamas tokių tėvų jausmų. Ir jis instinktyviai jaučia, kad visiškai saugu, tik prie jų prisiglaudus.

Nežinau, kaip galima psichologiškai išaiškinti štai ką: tiek daug modernių motinų visai ramiai leidžia atimti savo vaikams gyvybę dar net prieš gimdymą; tiek daug vyrų be jokios atodairės iš savo moterų to reikalauja; daugelis apie tai visai šaltai kalba lyg apie paprasčiausius dalykus. Be to, vis dažnėja ir gimusių vaikų žudymai.

Taigi, ar visa tai nepaveiks į motinas ir tėvus? Ar jų prigimtinė meilė, jautrumas kūdikiui, atsakingumas ir sąžiningumas ilgainiui nenusilpnės? Ar iš viso neišnyks? Gal greičiau augs tas bejausmingumas ligi sužiaurėjimo ir gimusių vaikų žudymo.

Kokiuo keliu einama? Šventas motinos vardas visai žmonijai buvo meiliausių ir kilniausių atsiminimų turinys. Ar jis moderniaame pasaulyje nepradės reikšti klaikenybės?

O, kad šiurpas, kuris apima, mąstant apie tokius atsitikimus, priverstų žmones atitraukti koją nuo kelio, ant kurio jau daugelis stojasi, ir kuris negaišiuodamas nuves į baisias, baisias bedugnes!

O, kad motinos ir tėvai pašoktų išsigandę, lyg tos klaikybės tykotų pagriebti iš jų vaikelį! O, kad jie tą vaikelį dar karščiau apkabintų, dar nuoširdžiau juos rūpintųsi, dar sąžiningiau jį auklėtų!

Stiprios jėgos turi prigimta meilė, jautrumas, gailestis, atsakingumo jausmas ir sąžiningumas. Ta jėga — viso auklėjimo pamatas. O vaikas, instinktyviai jausdamas tos jėgos geradarybes, kuo nuoširdžiausiai glaudžiasi prie tėvų ir tokiu būdu auklėjimą nepaprastai palengvina ir sustiprina. Tas tėvų ir vaikų ryšys parodo, kokia nesąmonė būtų juos išskirti, atimant iš tėvų auklėjimą. Kaip žiauru būtų išrauti tas švelnias šakneles, taip giliai įsiskverbiančias į tėvų meilę, ir jas persodinti į visai naują žemę!

Tačiau tą nesąmonę ir tą žiaurumą norėtų įgyvendinti, sakysim, pokarinės Vienos socialistai ir kitos kai kurių šių dienų politinės srovės. Jos, tiesa, dar teikiasi palikti vaiką tėvams kokius trejus metus, nes dar su juo būna daugiausia keblumo ir rūpesčio. Tačiau paskui vaikai turi būti atiduoti į socialistiškus vaikų darželius, o dar vėliau — visiškai paglemžti iš tėvų.

Pagal bolševikų programą, reiktų eiti dar toliau. Didmiesčiuose jie mėgina štai ką įgyvendinti: vaiką tuoj po gimimo paima nuo tėvų ir augina bendrose įstaigose. Gavę vedėjų leidimą, tėvai kartkartėmis gali pamatyti savo kūdikį, tačiau negali vadintis tėvais, o tik suaugusiais. Jie nebeturi jokių ypatingų teisių.

Štai, prie ko prieina tie, kurie paniekina Dievo duotus įstatymus.

Išvertė St. Jur.

Būkite tobuli kaip Dangaus Tėvas

Šv. Kazimieras ir aš

(Mintys šv. valandai ir mėnesiniam atsinaujinimui. Tai galima skaityti bažnyčioje per šv. valandą.)

Prisimenu, kad mane mato Dievas. Aš prieš Jį — lyg nuskuręs elgeta prieš labai garbingą karalių. Bet drįstu pasirodyti prieš Jo veidą, nes Jis nepaniekina nusidėjėlio, darančio atgailą. Ir noriu su Viešpačiu kalbėtis tik dėl to, kad esu menkas ir Jo pagalbos reikalingas.

Žinau, kad mano kalba menka, bet kitaip nemoku prabilti. Jau Išganytojas žino, kad šią šventą valandą atėjau Jo širdies permaldauti ir pasiryžti naujai gyventi. Suprantu, kad Jį geriausiai suraminčiau, jei būčiau šventas kaip mūsų Tėvynės Globėjas šv. Kazimieras. Todėl Jėzaus akivaizdoje ir sulyginčiau save bei kitus su tuo buvusiu žemės angelu, kad lengviau pamatyčiau savo bei kitų skurdą, kad nuoširdžiau permaldaučiau dieviškąją Širdį ir pasiryžčiau gyventi taip, kaip jis gyveno.

Šv. Kazimieras gimė 1458 m. spalio mėn. 5 d. Nors jau daug laiko praėjo, bet vis tiek iš jo gyvenimo daug ko galiu pasimokyti. Jis — karalaitis, o aš — paprastas žmogus. Jei jis ištaiginguose karaliaus rūmuose galėjo būti šventas, tai juo lengviau man sekti jo pėdomis. Ir mano gyvenimo sąlygos yra Dievo duotos tam, kad būčiau šventas. Bet dar dabar nesu toks, koks turėčiau būti. Prisimenu, kad praėjusį mėnesį ir dar anksčiau tinkamai nepanaudojau Jėzaus duotų malonių. Švč. Širdis, kentėdama Alyvų sode, skaudžiai atjautė tą mano apsileidimą. Kentėjo ir dėl kitų, kurie dažnai net

mane pralenkia savo šaltumu ir blogu elgesiu. Gaila, kad mes nedžiuginame Kristaus, kaip džiugino šv. Kazimieras.

Bet aš noriu būti šventas, kad labiau pagerbčiau, permaldaučiau Dievą ir nueičiau į dangų. Todėl ši mėnesį vengsiu viso, kas ižeidžia švč. Širdį.

Šv. Kazimieras turėjo gerą motiną, kuri savo sūnų išmokė karštai mylėti Dievą. Jis klausė motinos patarimų, todėl jo siela pasidarė lyg kvapi gėlė. O koks mano paklusnumas? Paskutiniu laiku geriau klausiau, bet kaip buvo anksčiau?! Per mažai pagarbos parodžiau tiems, kurie turėjo teisę man paliepti. Kiek daug nepaklusnumo pasaulyje! Daug kam ne tik tėvų ir vyresniųjų, bet ir Dievo įsakymai yra niekas. Už tai Jėzus turėjo atlyginti dangiškajam Tėvui, paklusniai tiesdamas savo rankas ant kryžiaus. Savo atlyginimo auką tęsia ir dabar, pasilikdamas švč. Sakramente ir aukodamasis per šv. Mišias. Susijungdamas su Juo, stengsiuos klausyti visų, kurie tik turi teisę man įsakyti.

Mylimasis Kristaus draugas Kazimieras paaugo; tėvas jį paskyrė Vengrijos karaliumi. Bet ten viešpatavo tironas Jonas Hunyds. Jis pasitiko šv. Kazimiero kariuomenę ir neįsileido į kraštą. Paskui karalaičio kariuomenė pakriko, ir jis pats grįžo į savo kraštą. Tada išsižadėjo karaliaus vainiko ir tetroško tik Dievui patikti. Nebeprišėmė valdyti ne siūlomų Lietuvos ar Lenkijos sričių.

Štai, kaip tas jaunuolis veržėsi prie nepraieinančios garbės ir grožio — paties Dievo. Man gėda su juo susilyginti! Ne tik aš trokštu, trokšta ir kiti žemės blizgučiai: garbės, turty, didelio pasisekimo ir k. Liūdime, jei tų dalykų neturime arba jei jų netenkame. O Išganytojas už tai turėjo karčiai atlyginti. Jis buvo nekalčiai piktadariu palaikytas. Jis kentėjo dėl mūsų nuodėmių, kurias pramatė. Bet Jį galiu dabar savo nuolankumu paguosti, nes Jis pramatė ir savo draugų pastangas Jam atlyginti už įžeidimus. **Todėl šį mėnesį ramiai priimsiu kitų užgauliojimus, pabarimus, šmeižtus, pajuokas...** Taip išprašysiu malonės ir broliams lietuviams, kad būtų panašesni į šv. Kazimierą, savo Tėvynės Globėją.

Šv. Kazimieras nevedė ir mergystę išlaikė lig mirties. Dėl jos buvo pasiryžęs net mirti. Tai tikra Dievo darželio lelija: nors augo puikiuose rūmuose, bet šalna nepakando nė lapelio. Jis nuolat šaukdavos švč. P-lės pagalbos ir pats savęs nelepino. Nemiegodavo gražioje lovoje, bet šalia jos ant kietų grindų. Dažnai keldavosi naktį, nuei-

davo prie bažnyčios durų ir, kryžiumi ištiesęs rankas, kniūpsčias garbindavo švč. Sakramentą, visų malonių šaltinį. Akimis negaudė žemiškų smagumų, kad jo siela liktų skaisti Dievui. Kad kūnas klausytų šventos sielos, jį užgrūdindavo pasninkais ir net dirbtine atgaila.

Kai sulyginu save su ta žemės lelija, dėl daug dalykų turiu nurausti. Kreipiuosi į gailestingąją Širdį ir prašau atleidimo sau ir visam pasauliui. Tikrai, Kristaus pramatytoji kančių priežastis dar neseniai įvyko; įvyko tada, kada aš nusikaltau. Trokščiau sulaikyti visas pasaulio nuodėmes. **Todėl stengsiuos saugoti sielą nuo visokių žemės nešvarumų, kad permaldaučiau švč. Širdį visu savo gyvenimu.** O, kad visas Lietuvos jaunimas būtų skaistus kaip šv. Kazimieras! Tada jaunuoliai-ės būtų skaistūs angelai, o ne pabaltinti karstai, kurie įžeidžia Dievą ir sau pražūtį užsitraukia. Duok, Dieve, kad jie, belankydami savo Globėjo palaikus Vilniuje, susivaldymu ir skaistumu pradėtų sekti jo pėdomis. Tada visa Lietuva džiugintų Dievą, kaip Jį džiugino šv. Kaziemieras. Aukščiausiasis neleido jo skaisčiam kūnui visai supūti: dar 1604 m. atidarius karstą, jis nebuvo supuvęs.

Šventasis gerai suprato tuos Kristaus žodžius: „Ką padarėte vienam iš tų mažutėlių, man padarėte“. Todėl labai rūpinosi vargšais: dalindavo valgi ir juos gindavo nuo kitų naudojimo. Už tat žmonės jį praminė vargšų tėvu ir gynėju.

O aš dar neįstengiu taip tobulai mylėti artimo: supykstu ant kitų, juos apkalbu, paniekinu... **Bet stengsiuos visomis jėgomis mylėti artimą kaip patį save; jam darysiu gera lyg pačiam Kristui.**

Tas brangusis mūsų Tėvynės Globėjas labai mylėjo ir maldą. Jis aiškiai pažino, kokia brangi šv. Mišių auka. Jis taip atjausdavo Kristaus aukojimąsį, jog rodydavos, kad visai paskęsdavo dangiškose paslapyse ir užmiršdavo žemę.

Šv. Kazimiero bažnyčia Vilniuje

O aš dažnai stengiuosi gerai praleisti šv. Mišias, bet, žiūrėk,—ir nukryps-tu. **Todėl turiu maldauti gerąją Širdį pagalbos, kad išmokčiau gerai melstis.** Tada nuoširdžiau galėčiau permaldau-ti Išganytoją ir geriau išprašyti ma-lonių.

Tas žemės angelas, savo meile nu-jausdamas švč. Širdies troškimus, stengėsi kuo daugiausia sielų laimėti Kristui. Norėjo rutenų schizmą at-versti į katalikybę. Todėl prašė tėvą nebestatyti jiems naujų bažnyčių. Taip besiaukodamas Dievo garbei, po 25 amžiaus metų sudegė lyg žvakė ant altoriaus — mirė 1484. III. 4 — ir nu-

ėjo į amžiną laimę melstis už visus žė-mės klajūnus. Aukščiausiasis stebuk-lais paliudijo savo draugo šventumą. Jo užtarimu prisikėlė mergaitė iš mi-rusių, aklieji, raišieji ir kitokie ligo-niai išgijo; lietuviai, susirėmę su daug skaitlingesniu priešu, pasirodžius šv. Kazimierui, kovą laimėjo.

Ir aš tikrai patiksiu Jėzaus Širdžiai, ateityje melsdamasis ir aukodamasis **uz pagonių, stabmeldžių bei visokių klaidatikių atsivertimą ir kasdien tegy-vendamas tik jai vienai savo mintimis, žodžiais ir darbais, sujungtais su šv. Mišių auka.**

Fr., S. J.

„Išsipildė...“

(T. Pro gyvenimo nuotykių)

1. Stiprybės šaltiniai

Nė vienas kunigas Meksikoje nega-li būti ramus. Atrodo lyg stebuklas, kad T. Pro dar gali laisvai vaikščioti gatvėmis. Be poilsio dirba ir dirba, tik sieloms tetarnauja.

Nors paskendęs didžiausiame dar-be, vis tik atsimeina Dievo artumą. Vi-durnaktį grįžęs į namus, atsiklaupia kambario viduryje, kad neužmigty, beskaitydamas brevijorių. Prieš taber-naklių ant kelių ieško naujų jėgų dar-bams. Nušvitusiu veidu jis vėl atsike-lia ir eina pas savo vargstančius bro-lius ir seseris. Jo meilė ir linksma nu-taika vėl lengvina kitų skausmus.

Ypač Jėzaus Širdyje ieško stiprybės. „Jėzaus Širdie“, prašo jis, „padidink mano meilę ir pasitikėjimą; tau atiduodu savo širdį; priglausk ją taip prie savosios, kad niekada nebeatsi-skirtų“.

T. Pro nebeprisklauso sau. Melsdama-sis naktimis, pasiaukoja dangiškajam Tėvui. „Imk, Viešpatie, visą mano laisvę...!“

Jis myli savo tėvynę kaip tikras meksikietis. Iš meilės jis įtempia savo jėgas, kad tik į tėvynę grįžtų Kristus

Karalius. Pagaliau pastebi, kad to dar-bo ir vargo užteks metų metams.

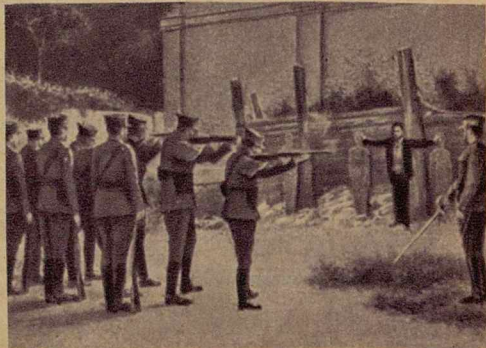
— Aš manau, — galvoja kartą jis, — kad Dievas mano auką priėmė.

Ir laukia kas dieną su dideliu ilgesiu tos valandos, kurią galės užbaigti dar-bus ir juos apvainikuoti. Toji valanda — jau arti.

2. Pabaiga

Jauni vyrukai lapkričio 13 d. pasi-kėsina nužudyti buvusį prezidentą Obregoną. Po to tuoj prasideda dar didesnis katalikų persekiojimas. Maz-corro įsako suimti ir T. Pro brolius.

T. Pro žino, kad ir pas jį ateis poli-cija. Todėl nenustemba, kai vieną nak-tį policija į namą įsiveržia. Jį ir jo bro-

Tėvą Pro sušaudė

lius Humbertą ir Robertą nusiveda į policijos nuovadą. Ten patiria, kad ir juos kaltina dėl pasikėsینimo. Tėvas pradžioje tai laiko nesusipratimu ir nepastebi blogos valios. Greit sužino, kad ir gyvybė pavojuje.

Po šešių dienų atsidaro kalėjimo durys ir slaptasis policininkas Basailis šaukia:

— Mykolas Pro!

Ar jį dar tardys, ar ves į teisimą? Bet tuo tėvas jau nebesirūpino. Išėina iš kalėjimo. Už policininko stovi du kareiviai su durtuvais.

— Eikit kartu! — taria Basailis.

— Ar taip, kaip stoviu?

— Ne, užsivilkite palatą!

Dabar tėvas jau supranta. Ar jis nematė balių kareivių žvilgsnių! Įeina į kamerą. Brolis Robertas padeda apsi-vilkti. Paskutinį kartą paspaudžia ranką. Brolis pajunta ranką drebant ir jau žino, kad atsisveikina visam gyvenimui.

Laiptais lipant aukštyn, kareiviai taria:

— Tėve, atleiskit mums!

O tėvas juos apkabina.

— Kodėl aš turiu atleisti? Juk jūs man padarot didžiausią geradarybę. Dėkui jums, dėkui iš visos širdies!

Ant „mirties kiemo“ pasitinka jį Mazcorro ir nuveda į sušaudymo vietą. Aplink stovi kareiviai ir aukšti valdininkai, atėję pažiūrėti garsaus jėzuito.

Karininkas, tvarkęs sušaudymo eigą, prieina prie T. Pro ir paklausia, ar dar ko nors noris.

— Taip, aš norėčiau truputį pasimelsti.

Atsiklaupia ir tyliai pasimeldžia. Tada vikriai atsistoja. Pamažu apžiūri minias.

— Teatleidžia jums Dievas! Aš jums viską atleidžiu.

Išsėčia rankas, lyg norėdamas su

džiaugsmu pasitikti Kristų, Kuris buvo jo gyvenimo tikslas.

— Tegyvuoja Kristus Karalius!

Karininkas nuleidžia kardą. Šautuvai sutrata. T. Pro susmunka, krinta ant kelių, o paskui atvirsta į užpakalį. Vienas taiklus šaulys prieina artyn ir dar paleidžia vieną šūvį.

Po T. Pro sušaudo atentatininką Luis Gegurą, paskui ateina Humberto Pro eilė. Nežino, kur jį veda. Pamatęs negyvą brolių, supranta, kas bus, bet nenusimena. Prisiliečia negyvo brolio, lyg norėdamas įgauti stiprybės. Paskui atsistoja prieš kareivius. Praskečia švarką, dar pabučiuoja kongregacijos medalikėlį. Pasigirsta šūviai, ir jis krinta negyvas.

3. Kankinio garbė

Žaibo greitumu po miestą pasklinda žinia apie T. Pro ir jo brolio mirtį. Minių minios suplaukia prie policijos nuovados namų. Kai automobilis iš kiemo išveža lavonus, žmonės suklaupia iš pagarbos. Pasigirsta balsas:

— Tegyvuoja Bažnyčia! Garbė Kankiniams! Tegyvuoja Kristus, mano Karalius!

T. Pro tėvas pasirodo esąs savo sūnų vertas. Jo dukė iš skausmo nebeištveria, o jis sako:

— Vaikeli, kam tu verki? Argi mes neturime priežasties džiaugtis? Juk mums Dievas vieną dieną dovanojo du kankinius.

Valandų valandas jis išklūpo prie savo sūnų karstų, galvą parėmęs prie sūnaus kunigo. Žmonės veržėsi, norėdami pamatyti du brolius kankiniu. Taip užtrunka ligi vidurnakčio.

Laidotuvių dieną atrodo, jog katalikų persekiojimas liovėsi. Dešimtys tūkstančių žmonių susirinko į kapines. Visas miestas klausosi. Policija, nors ir turi griežtą paliepimą persekio-

AR GALI

BŪTI GERAS MA PIRMININKAS-Ė, NARYS-Ė BE SAVO LAIKRAŠČIO „ZVAIGZDĖS“?

NE.

Parpuolimas

Štai, neša kryžių ant Golgotos
Nuvargęs Kristus pro vartus.
Jo kelias akmenim nuklotas,
Skausmingas, kruvinas, kartus.

Ties vartais Jį apleido jėgos;
Su kryžiumi puolė Jisai.
Numirs čia pat, numirs, jau regis,
Nusilpęs nuo kančių visai.

Be gailesčio Jį muša, plūsta
Minia ir budeliai, visi:
„Galybę rodyk, o ne klastą,
Jei pranašas tikrai esi...!“

Po kryžių suklupai, o Kristau!
Vaitoji stumdomas visų.
Ir niekas gint, pakelt nedrįsta,
Ir aš... ir aš bailys esu...

Pasaulio nuodėmės Jį slėgia,
Kankiname ir spiaudom mes.
Visi, visi, dvasia paliege,
Veidan Jam žeriamo žemes.

Tylėdamas Jis kryžių kelia
Ir žengia stumdomas toliau.
Kada krauju nelaistys kelio?
Kada sustos Jis pagaliau?..

Ak, niekada, kol žemė suksis,
Kol saulė švies mums iš dangaus,
Jo kelias nesibaigs baisykis,
Ir atilsio Jisai negaus.

J. GIRDENIS

Geriau mirti negu nusileisti

Tongkinge, Indijoje, dėl tikėjimo į Kristų buvo suimtas 35 m. krikščionis vardu Khoa-Cuong. Jis buvo iki krau-

ti katalikus ir kunigus, vis dėlto dabar ramiai stovi ant šaligatvių; juk negali minių areštuoti.

Tėvą Pro nuneša į jėzuitų kapus. Beleidžiant karstą į duobę, kankinio tėvas prašo kunigą užgiedoti šlovės giesmę. Ir pradeda visi.

Po laidotuvių žmonės T. Pro neužmiršta. Kas dieną ateina būriai prie jo kapo pasimelsti. Veržimasis tiek padidėja, jog tai pastebi policija ir uždraudžia lankyti jėzuitų kapus. Bet dar ir šiandien ten auga gražios gėlės, liudydamos apie žmonių meilę.

T. Pro gyvena viso pasaulio žmonių širdyse. Savo linksmumu ir vargšų ap rūpinimu patraukia visų širdis. Ir dabar daugeliui nušluosto ašaras, nuostabiai išklausydamas maldų.

K. R.

jo plakamas, o paskum surakintas ir visą mėnesį laikomas kalėjime. Pagaliau teismo buvo įsakyta išdeginti jo veide žodžius: „Klaidingoji Jėzaus religija“. Grįžęs į kalėjimą, jis paprašė savo draugą išpiauti pirmuosius du ženklus, taip beliko tik „Jėzaus“ žodis.

Mandarinai, tai išgirdę, liepė atvesti kalinį ir atnaujinti jo veide ženklus. Šis visomis jėgomis priešinosi ir vis kartojo žodžius:

— Aš esu krikščionis, Kristaus mokslas yra teisingas, o ne klaidingas.

Tada įniršęs mandarinai tarė:

— Jei nori likti gyvas, turi leisti įdeginti ir anuos žodžius.

— Geriau mirti negu tai leisti padaryti.

— Na, gerai, tai eik mirti!

Kankinys ramiai ėjo į savo mirties vietą, o šauklis, eidamas pirma, žmonėms garsiai skelbė jo pasmerkimo priežastį.

Kas klausli išdrįsta, kas liesą pažįsta

Ar galima pakrikštyti mažą žyduką, nors tėvai ir nesutiktų?

Jei yra mirties pavojus, galima; jei nėra, negalima.

Ar leista katalikei maitinti žyduką už pinigų, jei ji beveik iš to pragyvena?

Galima.

Kodėl keliamos Velykos?

Šv. Rašte skaitome, kad Kristus buvo nužudytas penktadienį prieš pat žydų Velykas, o prisikėlė sekmadienį po jų Velykų. Žydai savo Velykas švęsdavo ir tebešvenčia pirmo mėnulio pilnaties metu nuo pavasario oradžios. t. y. po kovo mėn. 21 dienos. Mes švęsdami Velykas, norime ne tik prisiminti Kristaus prisikėlimą bet ir pasirinkti tą metų laiką, kada Jis prisikėlė. Todėl visada turime laukti sekmadienio po pirmo mėnulio pilnaties pavasario pradžioje. Jei pirmas mėnulio pilnatis pasitaiko sekmadienį tada Velykos nukeliamos į kitą artimiausią sekmadienį todėl, kad būtų švenčiamos po žydų Velykų nes ir Kristus prisikėlė tik po jų Velykų. Aiškumui — pavyzdys. Pavasario pradžia visada būna kovo 21 dieną. Šiemet pirmas mėnulio pilnatis po pavasario pradžios bus kovo 23 d., šeštadienį. Todėl Velykos turi būti artimiausią sekmadienį, t. y., kovo 24 d. Taip ir yra kalendoriuose pažymėta.

Ką reiškia žegnojimas?

Žegnojimosi žodžiais išreiškiame tikėjimą į švč. Trejybę, Jai dėkojame už sukūrimą, atpirkimą ir už malones prisipažįstame, kad mes Jai, o ne šiai žemei priklausome. **Penkiais pirštais** prisimename penkias Jėzaus žaizdas, o **kryžiumi** — Jo auką mums išganyti.

Taip pat žegnojimusi viešai išpažįstame tikėjimą į Kristų Dievą-Žmogų, Kuriame yra mūsų išganymo viltis. Kryžiumi parodome Kristui meilę, padėką ir pagarbą, nes su noru prisimename Jo kančią ir esame pasiryžę dėl Jo gyventi bei kentėti. Kristus kryžiumi nugalėjo ir sugėdino velnią, o mes žegnojimusi taip pat tai pripažįstame ir pasisakome, jog priklausome Nukryžiuotajam ir paniekiname piktąją dvasią kuri dabar kryžiaus labai bijo. Mūsų Išganytojas ant kryžiaus **mokė** pasaulį nusizemimo, kantrybės pasiaukojimo. švelnumo, priešų meilės. Žegnojimas turi mus paskatinti kas dieną mokytis tų dorybių. Žinoma reikia gražiai žegnotis ir šį tą galvoti tik tada kryžius mus skatins prie gero ir atnes palaimos iš Kristaus aukos nuopelnų.

O ką reiškia daiktų ar asmenų laiminimas kryžiaus ženklų?

Daiktų ar asmenų žegnojimas turi daugiariopą reikšmę. Dėl Kristaus aukos ant kryžiaus jis suteikia įvairių malonių. Pirmiausia kryžiumi pareiškama švč. Trejybei garbė, nes ir Kristaus kančios tikslas buvo atitaisyti Dievo garbę. Paskui apvalo daiktus bei asmenis nuo velnio itakos, nes velnias kryžiaus bijo. Žegnojimas mums primena Kristaus kančią, todėl galime atsīminti esą nusidėjėliai ir savo nuodėmėmis įžeidę Dievą. Toks prisiminimas padeda gailėtis už savo nusikaltimus. Taip kryžius, nors ir netiesiog, padeda sielą nuvalyti nuo nuodėmių ir bausmiu už jas. Kryžiumi buvo atpirkta žmonija, bet su ja ir visa kūryba. Todėl dabar daiktų, pav., žvakių valgių, druskos, vandens laiminimas kryžiaus ženklų teikia apsau-

gos nuo piktojo įtakos; mat, jis žmogui galėtų kenkti ir per daiktus. Kryžius gali padėti ir kūnui, išgydydamas ligas, nes kryžiumi gali būti panaikinamos ir nuodėmių pasėkos. Nuodėmė buvo suardyta pasaulio tvarka, o kryžiumi ji atstatoma. Todėl namų, laivų ir kitų panašių daiktų laiminimas kryžiumi Kristaus aukos nuopelnais dažnai atneša trokštamo saugumo nuo nelaimių. Žegnojimas dažnai atneša laikiną palaimą ir pasisėkimą, pav., kelionėse, darbuose, nes kryžiaus nuopelnai gali atitraukti nuodėmę užtrauktą prakeikimą darbams. Be to, laiminimas kryžiumi asmenims gali suteikti tokių malonių kaip ir žegnojimas.

Ar nuodėmė nesąmoningai be reikalo minėti Dievo ir šventųjų vardus?

Nuodėmės nėra, bet toks įprotis — negeras. Argi tikty, jei daug kas ir visai bei reikalo, juokais minėtų prezidento ir ministerių pavardę? Juo labiau netinka švenčiausio Dievo vardą visai be reikalo minėti, nes įžeidžiama Jo garbė, ir pats žmogus nebe taip brangi na Aukščiausiąjį, prieš Kurį jis yra lyg menkutis vabalėlis prieš milžiną. Taip pat negražu juokais minėti ir švč. P-lės Marijos bei kitų šventųjų vardus. Geras katalikas to nedaro.

Nustebimas

Vienas mokytas Anglijos protestantas buvo Romoje tuo metu, kai Pranciškų Regis skelbė šventuoju. Vienas pažįstamas kardinolas padavė jam pastudijuoti bylos aktus apie stebuklų tikrumą. Mokslininkas juos perskaitė ir grąžindamas tarė: „Jei visi katalikų stebuklai būtų taip aiškiai įrodyti ir patvirtinti, kaip šitie, tai ir mes protestantai lengvai galėtume juos pripažinti, o Kat. Bažnyčiai niekada nebebūtų galima prikišti, kad ji patvirtinanti nebūtų stebuklų“ — „Gerais“, atsakė kardinolas, „o Bažnyčia iš visų tų stebuklų nė vieno nepripažino pakankamai tikru“. Protestantas baisiai nustebo ir nenorėjo tuo tikėti.

Švč. Jėzaus Širdies
bazilika Paryžiuje

KATALIKŲ PASAULIO ĮVAIRUMAI

GRAŽUS MERGAIČIŲ ŽYGIAI

Kauno M. A. Jaunųjų sekcija 1939 metais dirbo taip gražiai, kad net į savo būrį paviliojo dar 600 mergaičių. Pirmininkės 12 kartų buvo susirinkusios pasitarti, kad su nauja energija tarnautų Kristui ir plėstų Jo karalystę. Tuo tikslu buvo šaukiami mėnesiniai susirinkimai pirmininkių ir narių kartų. Bet jaunimas nepasitenkino vien susirinkimais, o veržėsi prie kilnių darbų ir gražių kelionių. Padarė tris ekskursijas: į Vilkią, Kulautuvą ir Šiluvą – Tytuvėnus – Pagrižuvį. Amžinai adoracijai surinko aukų ir paskyrė užpirkto spektaklio Valstybės teatre pelną. Uolus jaunimas su mielu noru aukojasi. Ir Jaunųjų sekcija aplankė 750 ligonių, aklujų, kurčių-nebylių institutus ir senelių prieglaudą netuščiomis rankomis. Kur tiems nebyliams surinko 900 lt. Savo lėšomis palaidojo neturtingą našlę, vieną mergaitę 7 mėn. išlaikė ir privedė prie pirmos šv. Komunijos. Kitą sergančią mergaitę viskuo aprūpino per 5 mėn. 105 mergaitėms surado darbo. „Maisto“ M. A. pirmininkės 140 mergaičių suteikė daug džiaugsmo, surengdamos Kūčias. Platino švč. Širdies Karalystę, surasdamos 850 „Žvaigždės“ skaitytojų. Mergaitės gerai suprato kad be Dievo palaimos nieko nebus, todėl karštai meldėsi. Užprašė 72 šv. Mišias, prašydamos jaunimui malonių, taikos pasauliui, palaimos Tėvynei ir kunigams. Kristaus meilę jas paskatino prikalbėti 37 šeimas pasilaikyti švč. Širdžiai ir 42 asmenis susitaikyti su Aukščiausioju. Jų dėka 4 laisvamanių 14 metų vaikai buvo nuplauti šv. Krikšto vandeniui, 2 mergaitės pirmą kartą priėmė Angelų Duoną. Neužmiršo ir mirusiųjų: vėlinių dieną su žvakėmis rankose nužygiavo į kapines. Kas mėnuo 40 baltai pasipuošusių mergaičių per šv. valandą ir per savo pamaldas adoracija pagerbė Švenčiausiąjį. Dvasiai jėgų sėmėsi rekolekcijose ir susikaupimo dienomis. Kaipgi nesidžiaugš širdis, matydama mergaites bedirbant tokius kilnius darbus ir savo pavyzdžiu šviečiant visam Lietuvos jaunimui!

ČEKOSLOVAKIJOS PROTEKTORATE

Po paskutinių neramumų Čekoslovakijoje uždaryta daug mokyklų. Pragoje ir Ilmuce esą užantspauduoti čekų teologijos fakulteto rūmai. Pragoje, Koniggrece, Budveise, Brno ir Olmuce trejiems mėnams esančios uždarytos kunigų seminarijos. Siunčiamoji popiežiaus enciklika „Summi Pontificatus“ buvusi sukonfiskuota.

KRISTAUS MEILĖ VERČIA AUKOTIS

Kauno M. A. Vyresniųjų sekcija 1939 metais veikė energingai. 127 pirmininkių būrys kas mėnesį grupėmis sušaukė 61 susirinkimą; visos kartu buvo suėjusios savo reikalų pagvildinti 10 kartų, o kuopelių pirmininkės ir narės — 99 kartus. Veikla neapsiribojo susirinkimais, bet pasireiškė ir įvairiais darbais. Išplatino 641 „Žvaigždės“ ir kitų kat. laikraščių prenumeratų. Vasarą suruošė ekskursiją į Bružę. Amžinai adoracijai remti du kartu rinko aukas ir paskyrė kartą užpirkto spektaklio Valstybės teatre pelną. Dvasiai sustiprinti ir naujiems darbams užsidedti 2 kartus suruošė trijų dienų rekolekcijas. Nenuostabu, kad su meile aplankė 877 ligonius, 170 vargšų ir jų daugumą sušėlė. Maistu ir drabužiais aprūpino keturias šeimas. Nepamiršo ir kalinių: juos aplankė ir apdovanojo kat. laikraščiais, maldaknygėmis ir k. dovanėlėmis. Tuo dar nepasitenkino. 270 šeimų paaukojo švč. Jėzaus Širdžiai. Penkis apleistus vaikus pirmą kartą privedė prie Dievo stalo. Trims mėnesiams aprūpino keturias neturtingas mergaites butu, maistu, šiek tiek drabužiais ir darbu. Savo lėšomis palaidojo neturtingą vaiką. Vieną apleistą ligonį prikalbėjo prieiti išpažinties, o paskui palaidojo. 49 asmenis, nebuvusius 8 — 40 metų išpažinties, paskatino vėl susitaikyti su Dievu. Dukart suruošė arbatėlę neturtingiesiems ir taip daug atšalusių laimėjo Kristui. Į tą kilnų apaštalavimo darbą patraukė 453 nares. Savo darbams jėgų ir palaikymo sėmėsi iš maldų: užprašydavo šv. Mišių ir uoliai jų išklausydavo už Bažnyčios reikalus ir dvasininkiją, už Tėvynę ir taiką. Su šv. Mišiomis sujungdavo savo maldas: rožančius, kryžiaus kelius ir k.

Tokių uolių veikimu tegalima tik džiaugtis, iš visos širdies linkėti ir toliau gražiai apaštalauti. Jei visa Lietuva susilauktų daug daug panašių apaštalių, tada greit pasikeistų mūsų Tėvynės veidas.

RAGINA VESTI PARAPIJŲ KRONIKAS

Fuldos vyskupijos laikraštis ragina ypač šiais karo laikais vesti parapijų kronikas, kuriose be kitų dalykų būtų įrašomos žuvusiųjų pavardės bei mirties aplinkybės, idmesnės ištraukos iš žuvusiųjų laišku ir sužeistųjų bei pakliuvusių į nelaisvę pasakojimai. Parapijos kronikoje žymėtini ir parapijos organizuojami labdarybės darbai. Kronika turėtų tiksliai pavaizduoti karo įtaką į tos apylinkės religinį bei dorovinį gyvenimą.

ISPANIJOS ATGIMIMAS — PER JAUNIMA

Ispanijoje dabar kreipiamas didelis dėmesys į jaunimo auklėjimą. Neseniai Vidaus Reikalų Ministerija išleido nuostatus, kuriais norima jaunimą apsaugoti nuo žalingos filmų įtakos. Asmenims, neturintiems nė 14 metų, visai neleidžiama eiti į bendrus kino seansus. Jiems rodomos specialios auklėjančios filmos.

PAŽANGA URAGVAJUJE

Prieš kurį laiką Uragvajuje valstybė buvo visiškai atskirta nuo Bažnyčios ir nutraukti diplomatiniai ryšiai su Vatikanu. Pasukitiniuoju laikotarpiu, daugelį domintų socialiniais ir kitais tautos atgimimo klausimais, atkreiptas didesnis dėmesys į romėniškąją-katalikišką kultūrą. Taip ėmė didėti ir inteligentijos palankumas Bažnyčiai. Uragvajus iš žemės ūkio krašto vis labiau virsta pramonės kraštu. Naujoji santvarka iškėlė naujų socialinių klausimų. Jiems išspręsti nemažai nusipelnė katalikų organizuojamos socialinės savaitės. Nuo teorinių dalykų perėjo prie praktinių: katalikai įsteigė aukštesniąją mokyklą darbininkams, kovojo dėl darbininkų atlyginimo ir išplėtė socialinės globos darbą. Taip Montevideo mieste 1938/39 metais buvo šelpiama 1.600 šeimų, globota 2.300 vaikų, 611 vaikų ir 400 suaugusių neturtingų ligonių buvo nemokamai gydoma ligoninėse. Šio krašto santykiai su v. Sostu žymiai pagerėjo.

NAUJA AMERIKOS RADIJO TVARKA

Jungt. Amerikos Valstybėse buvo praversta sėkminga kova dėl dorovingesnių kino filmų. Dabar geros pastangos jaučiamos, pertvarkant radiją: šiais metais radijo siųstuvų bendrovių sąjunga išleido taisykles, pagal kurias radijo programa turėtų daugiau patarnauti piliečių auklėjimui, paremti sveikus socialinius nuostatus, griežtai vengti doroviniu atžvilgiu neleistinų posakių ir minčių, vaikų valandėlėse gerbti tėvų autoritetą ir įsitikinimus, vengti vaizduoti tokias scenas ir nuotykius, kurie galėtų turėti blogos įtakos į jaunimą. Pagal tą susitarimą, radijas negali būti panaudotas kieno nors religiniams įsitikinimams pulti. Be to, nusištatyta neimti skelbimų apie įvairias biržos spekuliacijas, nereklamuoti astrologų, burtininkų ir stiprių alkoholinių gėrimų.

KATALIKŲ FRONTAS PRIEŠ NEDORA SPAUDA

Jungtinių Valst. vyskupai neseniai įkūrė bendrą katalikų frontą, kurio tikslas kovoti prieš nedorą spaudą. Net 30 diecezių spėjo įsteigti savo spaudos biurus šiai kovai vadovauti.

MAGINOT LINIJOJE IŠŠVENTINO Į KUNIGUS

Neseniai 40 karininkų ir kareivių dalyvavo netoliese nuo Maginot linijos esančioje bažnytelėje, kurioje Strasburgo vyskupas davė kunigo šventimus trims jų draugams. 50 kareivių kunigų sudarė chorą. Kai pašventintieji laikė pirmąsias Mišias, per pakylėjimo tylą buvo girdėti patrankų griaustinis. Po iškilnių ir kuklių užkandžių visi dalyviai vėl grįžo į pirmąsias fronto linijas. Kitą fronto vietą Lijono vyskupas iššventino vieną puskarininkį, o Nancy vyskupas — vieną kari seminaristą lėktuvų patalpoje; Meco vyskupas davė šventimus veinoj požeminėje Maginot torto koplyčioje.

RAUPSUOTIEJI KINIJOJE

Raupsuotųjų kolonija Kinijoje Soenwoei apylinkėse tebeveikia. Ji buvo įsteigta 1933 m. 20-čiai ligonių. Dabar globojamų ligonių skaičius siekia 300, dėl vietos ir lėšų stokos kolonija neįstengia sutalpinti visų raupsais sergančių. Raupsuotuosius tvarko du kunigai ir du broliukai misijonieriai, vienas gydytojas, keletas kinų slaugytojų. Tą katalikiškąją raupsuotųjų globos įstaigą pinigais remia Amerikos katalikai.

ZITITĖS LIETUVOJE

Miesto tarnaičių padėtis dažnai būna sunki. Seniausia lietuviškoji organizacija, susirūpinusi socialine jų globa ir savišalpa ligos bei senatvės metu, yra zititės, veikiančios nuo 1907 m. Dabar jos turi 600 narių, savo sanatoriją Kretkampy. Ten penkiuose mediniuose namuose vasarą pasikeisdamos gyvena 42 paliegusios tarnaitės. Žiemos metu sanatorijoje būna apie 20 asmenų. Pačiame Kaune tarnaitės zititės turi savo ligoninę su koplyčia, du viešbučius, skalbyklą, 2 valgyklas, kolonialinių prekių krantuve, netoli Kauno savo ūkį su trobesiais ir inventoriumi. Kaune joms priklauso keturi namai, o penktąjį baigia statyti. Stengiamasi surasti kuo daugiau lėšų paliegusioms, sergančioms ir pasenusioms tarnaitėms aprūpinti. Joms visą laiką padeda kan. Dogelis.

KATALIKAI SUOMIJOJE

Suomijoje katalikų tėra tik apie porą tūkstančių, iš jų tikrų suomių kokie 800. Juos aptarnauja švč. Jėzaus Širdies vienuolyno kunigai misijonieriai. Kaip praneša „Kipa“, dėl karo kai kurie misijonieriai turėjo grįžti į savus kraštus ir dabar Helsinkyje bei Turku miestuose tėra tik po vieną katalikų kunigą. Katalikų mokyklos auklėtiniai iš Helsinkio perkelti į provinciją; su jais yra išvykusios penkios vienuolės-mokytojos ir vienas kunigas.

REIKŠMINGA ŽINIA IŠ MASKVOS

Per Londoną „Oss. Rom.“ gavo tokią žinią. Kovojančių bedievių sąjungos pirmininkas, priimdamas grupę delegatų, štai ką pareiškė: „Sovietų bedieviai atkreipia savo tikybos (!) draugų, gyvenančių kitose šalyse, dėmesį į tą faktą, kad sovietų politika nėra susijusi su dogmatiniais principais, o yra laisva nuo bet kokio prietaro. Kovojuojantieji bedieviai visada yra pritarę Stalino politikai ir yra įsitikinę, kad rusų-vokiečių sutartis turi sprendžiamos reikšmės pasaulinės revoliucijos eigai. Sovietų vyriausybė niekada negalės išlieti nė lašo kraujo dėl imperialistinių ar nacionalsocialistinių interesų, jei nebus tvirtai įsitikinusi, kad tokia aukla yra reikalinga komunizmo pergalei. Iš bendradarbiavimo su Hitleriu mūsų kova prieš Bažnyčią laimėjo tik didesnę kovojamąją galią“. Drauge pranešama, kad sovietuose bedievių sąjungos susirinkimams daromos lengvatos: nereikia gauti leidimo, sąjungos narys gali nešioti ginklą, sąjūdžio vadų teisės sulyginamos su valdininkų (galės gauti ir pensiją), pati sąjunga darosi komunistų partijos dalis.

GARBINGA KOVA

„Dorovės Legijonas“ ėmėsi apvalyti Amerikos kinas nuo menkaverčių filmų. Dabar džiaugiasi savo atsiektais rezultatais. Iš pradžią filmų gamintojai į juos nelabai kreipė dėmesio, bet, kai to legijono suorganizuoti tūkstančiai žiūrovų ėmė boikotuoti palaidos moralės filmus, jiems padarė įspūdžio. Filmams gaminti bendrovės nutarė bent prisiųti prie Amerikos „vidaus rinkos“. „Dorovės legijonas“ savo darbą tebetęsia. 1938 m. jis peržiūrėjo 500 didžiųjų filmų. Iš jų visai netinkamomis moraliniu atžvilgiu pripažinta 1%, 6% rasta be jokių priekaištų, o likusios — pataisytinios.

DARBININKAI PRIEŠ KOMUNIZMA

Anglijos darbininkai kasyklų miestelyje Chopwell pareikalavo, kad Lenino ir Karolio Markso gatvės būtų pavadintos kokių nors garsių anglų vardais, ir kad būtų išnešti iš darbininkų salės Lenino ir Markso paveikslai. Tokie darbininkų reikalavimai pasireiškė po pradžios karo tarp sovietų ir suomių.

„PRAVDOS“ RAGINIMAI IR NUSISKUNDIMAI

Rusijoje valdančios komunistų partijos organas „Pravda“ rašo: „Dar ir dabar daugelis nesupranta, kad prieštykbinė propaganda yra viso sovietų politinio ir kultūrinio auklėjimo esminė dalis. Kai kurie partijos komitetai į savo konferencijas neįsileidžia jokių prieštykbininių dalykų. Komsomolai ir profesinės sąjungos nekreipia pakankamo dėmesio į tą prieštykbinį darbą. Daugelis sovietų laikraščių nesupranta, kad mūsų krašte ta propaganda turi oficialų pagrindą. Švietimo komisariato organai neskatina prieštykbinio vaikų auklėjimo, ir dėl to tarp išeinančių iš mokyklų daugelis tebeturi religinius įsitikinimus. Vykdomieji apylinkių komitetai silpnai teprižiūri įstatymais leistas apeigų ribas. Jie toleruoja tai, kad popai tuos nuostatus panaudoja savo naudai. Sovietų ir partijos spauda nekreipia pakankamo dėmesio į kovą prieš religijos likučius. Dauguma provincijos laikraščių ir biuletenių tuo visai nesidomi...“

Mes privalome tam tikslui panaudoti visas organizacijas ir jas aprūpinti prieštykbinės kovos priemonėmis, kad greičiau užgniauztume religinius likučius milijonų darbininkų širdyse. Tik taip socialistiškąjį visuomenę išsilaisvins nuo to vieno besipriešinančio paveldėjimo, tik taip pagreitės visiškas perėjimas į komunizmą.“

Kauno „Žvaigždės“ platintojai-os, sausio 28 d. šventė spaudos šventę

APLINK PASAULĮ

— PIJUS XII Suomijos katalikams, dėl karo patekusiems į sunkesnę padėtį, pasiuntė nemažą auką.

— ROMOS seniausias aukštas dvasininkas yra arkiv. J. Zonghi, turįs 93 metus. Jau prieš 69 m. įvykusiame Vatikano susirinkime jis buvo sekretorius.

— LONDONO katedroje kard. Hinsley atlaikė iškilmingas pamaldas už Suomiją. Į jas atsilankė Suomijos pasiuntinys Londone ir kiti diplomatinio korpuso nariai. Tarp atsilankusiųjų buvo ir prof. Borenus, kuris yra nekatalikas.

— ANGLIJOJE dabar yra 2.406. 419 katalikų. Per metus katalikų skaičius padidėjo 31.225. Admirolas Sir Henry Harword, kuris vadovavo britų pajėgoms jūrų kovoje su „Adm. Graf Spee“, yra taip pat katalikas.

— VOKIEČIŲ užimtoje buv. Lenkijos dalyse, kaip praneša „La Croix“, nemaža kunigų yra kalėjimuose.

— PRANCŪZIJOJE kaskart dažniau transliuojama katalikams artima programa. Dažniau duodama progos per radiją kalbėti ir kat. kunigams.

— OLANDIJOS teisme buvo sprendžiama byla dėl brangenybių, kurios Ispanijos pilietinio karo metu buvo pagrobtos iš bažnyčių ir vėliau pardavinėjamos Olandijoje. Teismas nusprendė brangenybes grąžinti Ispanijos Bažnyčiai.

— BRAZILIJOS VYRIAUSYBĖ, tarpininkaujant šv. Tėvui, sutiko įsileisti 3.000 seniau iš Austrijos ir Vokietijos pabėgusių žmonių. Ji įteikė šv. Sostui 3.000 vizų, kurias išdalinaamos atitinkamiems pabėgėlių globos komitetams.

— PRANCŪZIJOJE mobilizuotiems kunigams ir vienuoliams pradėtas leisti dvimėnesinis laikraštis „Le pretre aux armées“.

— KANADOS civilinio susisiektimo lėktuvais, gavęs žinių, kad poliarinėje srityje nuo šalčio sunkiai susirgo vienas prancūzų misijonierius, tuoj į ten nuskrido ir ligonį atgabeno į Kanadą.

— ŠANCHAJAUS kat. universiteto įsteigėjas kinų mokslininkas Liang neseniai mirė, turėdamas 101 m. Jis be kitų dalykų yra į kinų kalbą išvertęs Evangeliją ir jai parašęs komentarus.

— AMERIKOS civilinės aviacijos katalikai lakūnai prie bendrosios sąjungos sudarė savo atskira grupę.

— AUSTRIJOJE, kaip praneša „Schweiz. Kirchenzeitung“, daugelyje vietų nusavinama bažnyčių ir vienuolynų nuosavybė, daug kur ji pavedama nacionalsocialistų partijos reikalams.

— SOVIETŲ užimtoje buv. Lenkijos dalyje didėja bedievių veikla, ypač mokyklose. Vietomis išdalinta dvarų žemė. Esą žinių, kad kunig. Lubomirskiui įvykdyta mirties bausmė.

— VOKIEČIŲ kariuomenės katalikų vyskupas išleido guodžiantį laišką sužeistiesiems kariams.

— J. A. VALSTYBĖSE vidaus misijoms ir Kat. Akcijai organizuoti praėjusiais metais buvo skirta 500.000 dolerių.

— BELGIJOS jėzuitų mokyklose mokosi 11.678 mokiniai.

— VOKIETIJOJE karas pareikalavo daug lėšų. Valstybės naudai mokesčiais apdedamos ir bažnyčios. Jos visos kartu kiekvieną mėnesį turėsiančios įmokėti po 800 000 RM.

— KINIJOJ potvyniai daug žalos pridarė. Vienas netoli Tientsino gyvenęs misijonierius turėjo 10 dienų praleisti ant namo stogo, kol buvo išgelbėtas. Vieno krikščionių kaimo 300 gyventojų, palikę namus po vandeniui, turėjo išsikraustyti.

— BELGŲ armijoje dabar tarnauja 100 000 jaunų kirkšč. darbininkų sąjungos (žosistų) narių. Nė kariuomenėje jie nepertraukia savo apaštalavimo darbo.

— VAŠINGTONO katalikų universitetas šiemet švenčia 50 metų savo veiklos sukaktį. Universitetas turi 2.000 studentų ir 270 profesorių.

— BRAZILIJOJE kat. socialinė savaitė svarstė darbininkų padėtį miestuose, kaimuose; aiškinta darbininkų šeimų ir butų klausimai bei naujos įstatymais leistinos priemonės socialiniam klausimui spręsti. Ypač atkreiptas dėmesys į reikalą geriau aprūpinti nelaimių ištiktuosius, pagerinti higienos sąlygas darbo vietose ir padėti būsimoms motinoms.

LIETUVOS KATALIKŲ SĄJŪDIS

— KAUNE, Mergaičių Globos namuose, kas mėnesį įvyksta neseniai įsisteigusios MA Jaunesniųjų sekcijos susirinkimai. Paskaitas jau skaitė kun. Sabaliauskas, T. Bružikas, S. J., ir T. Venckus, S. J. Sumanyta atidaryti mergaičių ramovė laisvam laikui gerai praleisti. Kiekvieną sekmadienį bus pakviečiamas prelegentas su paskaita.

— Ukmergėje, Raudondvaryje, Vilkijoje organizuojami taip vadinamieji vyrų teismai, kurių metu bus ypač atkreiptas dėmesys į vyrų girtavimą, o taip pat ir į dorovinį gyvenimą.

— KAUNE našlaičių ir neturtingųjų vaikų globa sėkmingai tebesirūpina Vaikelio Jėzaus dr.-ja. Šiuo metu Žaliakalnyje ji išlaiko mergaičių amatų bei namų ruošos mokyklą, bendrąbutį, prieglaudą ir pradžios mokyklą. Vilijampolėje ji globoja defektyvius, nevisai normalius vaikus, kurių yra apie 140. Prie jų reikia budėti dieną ir naktį. Vaik. Jėzaus dr.-jai dabar vadovauja kan. Venckus.

— BENEDIKTINIŲ bažnyčia Kaune jau baigiama remontuoti; joje prasidės amžina adoracija.

— VILNIUJE studentai ateitininkai kuria savo sąjungą. Persikėlus į Vilnių kai kuriems fakultetams, ten veiks keletas ateitininkų korporacijų. Jau kreiptasi į Vilniaus univ. vadovybę ir padaryti kiti žygiai, kad būtų galima ir Vilniuje sudaryti stud. ateitininkų sąjungą.

— VILNIUJE, šv. Stepono bažnyčioje, T. T. Saleziečiai laiko lietuviškas pamaldas. Prieš Did. karą ten buvo pamaldos gelžkelečiams.

— VILNIAUS krašte seserys salezietės turi dvi įstaigas: Vilniuje vieną amatų mokyklą, kurią lanko 100 mergaičių, Lauruvoje (prie Nemčinės) prieglaudą, kurioje yra 300 vaikų. Ten pat yra ir pradž. mokykla. Laukiama parvažiuojant iš užsienio lietuvių saleziečių, kurios dirbs Vilniaus amatų mokykloje.

— LIET. MOT. GLOBOS DR.-JA išlaiko 4 prieglaudas neturtingiems vaikams: Kaune bendrabutyje turi 80 nuolatinių vaikų, o 70 kasdien ateina pusryčiauti; Raudondvaryje yra 270 vaikų, 6 kompl. mokykla ir 2 kompl. vaikų darželis; Gelgaudiškyje — 90 vaikų ir 2 kompl. mokykla. Vilniuje taip pat įkurta berniukų prieglauda, kurioje gyvena 140 vaikų.

— VILNIUJE numatoma prie šv. Kazimiero draugijos skyrių steigti ir vaikų darželius, prieglaudas ir šelpimo įstaigas.

— Kaimo moteris norima daugiau supažindinti su auklėjimo klausimais. Motinos ir Vaiko sekcija jau įsigijo aparatą pedagoginėms filmoms rodyti per paskaitas provincijoje.

— VILKAVIŠKIO diecezijoj 1940 metais nusistatyta praveisti katechetinius kursus kiekvieno dekanato dviejose parapijose. Kursuose bus pagilinamas religinių tiesų žinojimas.

— KAUNO krikšč. darbininkai surinko vilniečiams 1488 lt.

— MARIJONŲ leidžiamos religinės brošiūros gausiai plinta. Per 1939 m. išplatinta apie pusę milijono egz. Kai kurios parapijos jas išvelka į specialiai atspausdintus viršelius ir paverčia parapijinių laikraščių.

— KAUNO Mergaičių Globos darbo biuras praėjusiais metais pagelbėjo kokiems 600 mergaičių. Jos čia sustodavo dviems, trims dienoms, kol gaudavo darbo. Įstaigoje nuolat yra maždaug po 35—40 globojamųjų mergaičių. Čia jos dirba skalbykloje, siuvykloje ir kt. rūpinamasi jų materiališka ir morališka gerove.

— KAT. VYRAI susirūpinę sukurti savo himną ir maršą.

— VILKAVIŠKIO KVC rajonas susirūpino į kiekvieną parapiją įvesti nuolatinius spaudos platinimo komitetus.

„ŽVAIGŽDĖS“ kaina metams 3 lt. be priedo, 4 lt. su „Jėzuitų kalendoriumi“ 1940 m. Kiekvieną pirmą mėnesio penktadienį už platintojus ir skaitytojus laikomos šv. Mišios. Meldžiamasi ir dažniau. Amerikiečiai „ŽVAIGŽDĘ“ gali užsisakyti per T. J. Kidyką: St. Ignatius High. School, 1076. W. ROOSEVELT RD. CHICAGO, III.

„Žvaigždė“ leidžia T. T. Jėzuitai, redaguoja T. Paukštys, S. J. ♦ Spausdina „Spindulio“ spaustuvė, Kaunas

Adresas užsakymams: „ŽVAIGŽDĖS“ Administracija, Jėzuitų namai, Kaunas.

Telef. 20156.

Platintojų pozicijos

Yra daug uolių švč. Jėzaus Širdies laikraščio apaštalu. Jie stengiasi kuo plačiau paskleisti „Žvaigždę“, kad kuo daugiau žmonių atsiduotų meilės Karaliui. Pačių uoliausių platintojų užimtos pozicijos sausio 29 d. atrodė taip: pirmą vietą užėmė A. LIBONAITĖ (Šeduva), o kiti pagal užrašytų skaitytojų skaičių laimėjo tokias vietas:

2. B. Kliauzienė (Telšiai),
3. Vl. Sturys (Saudininkai),
4. Galdikaitė (Darbėnai),
5. B. Nekiūnaitė (Panevėžys),
6. Br. A. Janulis (Pagrižuvys),
7. Budrikaitė (Kamajai),
8. Lapinskaitė (Simnas),
9. Gustainis (Kybartai),
10. O. Pečiukaitytė (Šakiai),
11. J. Užupis (Lukščiai),
12. E. Selelionis (Kaunas),
13. Zubrickienė (Kybartai),
14. B. Avižienė (Telšiai).

Linkime ir kitiems iškilti, o vilties dar yra visiems, nes konkursas baigsis tik liepos mėn. 1 d. Tik platintojų uolumu ir aukomis „Žvaigždė“ pasklis po visą Lietuvą. Uoliausių jau laukia šv. Kazimiero Dr-jos paskirtas foto aparatas ir „Amžinoji plunksna“ (parkeris).

„Žvaigždė“ parapijose

Sausio 29 d. taškais įvertinus parapijose paskleistą „Žvaigždę“, pasirodė štai kokie daviniai: PRIENAI dabar laimėjo daugiausia taškų — 90, o ŠEDUVA — visai netoli: gavo 81 tašką. Ir VILKAVIŠKIUI yra daug vilties dar kitus pralenkti, nes jau turi 78 t. TELSIAI šį kartą labai iškilo (65 t.), o praėjusį kartą jų net nepaminijome. ŠIAULIAI spiriasi (63 t.). PANEVĖŽYS iškils, jei norės; jau pasiekė 57 t. BIRŽAI — tik vienu tašku mažiau — (56). VEIVERIAIS (40 t.), PILVIŠKIAIS (39 t.), DEBEIKIAIS (36 t.), SAUDININKAIS (30 t.), LAZDIJAI (29 t.), PAŽERIAIS (22 t.), SKRIAUDŽIAIS (21 t.) ir KIETAVIŠKĖMIS (18 t.) galima tikrai pasidžiaugti, nes šį kartą ūmai iškilo. Tikrai, išsipildė praėjusio karto pastaba, kad nepamintėtosios parapijos gali visas pralenkti.

Uoliosioms parapijoms privilegija: surinkusiai 100 taškų už kiekvieną naują skaitytoją pridėsime vieną tašką daugiau negu kitoms. Ji priklausys prie antros aukštesnės klasės.

Vajus užtruks ligi liepos mėn. 1 dienos. Per šį laiką aiškiai pasirodys, kuriai parapijai atiteks p. J. Karvelio (Laisvės al. 25) paskirtas labai geras mažasis kinematografo aparatas su filmomis ir už 200 lt. gerų knygų. Parapijoje organizacijų veikimas pagyvės, nes aparatu bus galima suįdominti susirinkusius, o kokios 150 knygų atneš daug šviesos ir įvairumo.

PAVASARIS

JAUNŲ VYRŲ LAIKRAŠTIS

• Iki šiol visi turėjo savo laikraščius, tik vyriškasis jaunimas buvo paliktas likimui.

DABAR

PAVASARIS

ateina kaip džiūgaujanti jaunatvė nuskaidrinti jauno vyro gyvenimo.

PAVASARIS

bus vienintelis Lietuvoje laikraštis, skirtas jaunam vyrui.

PAVASARIS

neverks, nedejuos ir neaimanuos, gana ir taio kiekvienam vargo, jis džiugins, kels dvasią, skaidrins gyvenimą.

PAVASARIS

— ne fotografija, bet tikras vyro pasaulis. Jame rasi visa, kas jauno vyro protą lavina, širdį degina ir kūną mankština.

PAVASARIS

Taip, dabar vyrai nebe vieni, jie turi geriausią draugą — P A V A S A R I.

PAVASARIS

eis kas dvi savaites, iliustruotas, 24 psl.
Kaina metams tik 4 lt.

PAVASARIO Administracija, Kaunas, Perkūno alėja 2

Kryžiau šventas, visų medžių
Vienas tu pagarbintas;
Tokio girios neišželdys
Žiedais, lapais, želmaniul